

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЕПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

травень-червень, 2006 року Божого, число 24-25/5-6/180

2 – 3 стор.

Новини з життя Церкви.
Звернення владыки Ігора (Возьняка) стосовно виходу у світ книги та фільму "Код да Вінчі".

4 – 5 стор.

Конфлікту - п'ятнадцятий рік.
Греко-католицька громада у с. Нагачів молиться про повернення святині.
Розтин "Коду да Вінчі".

6 - 7 стор.

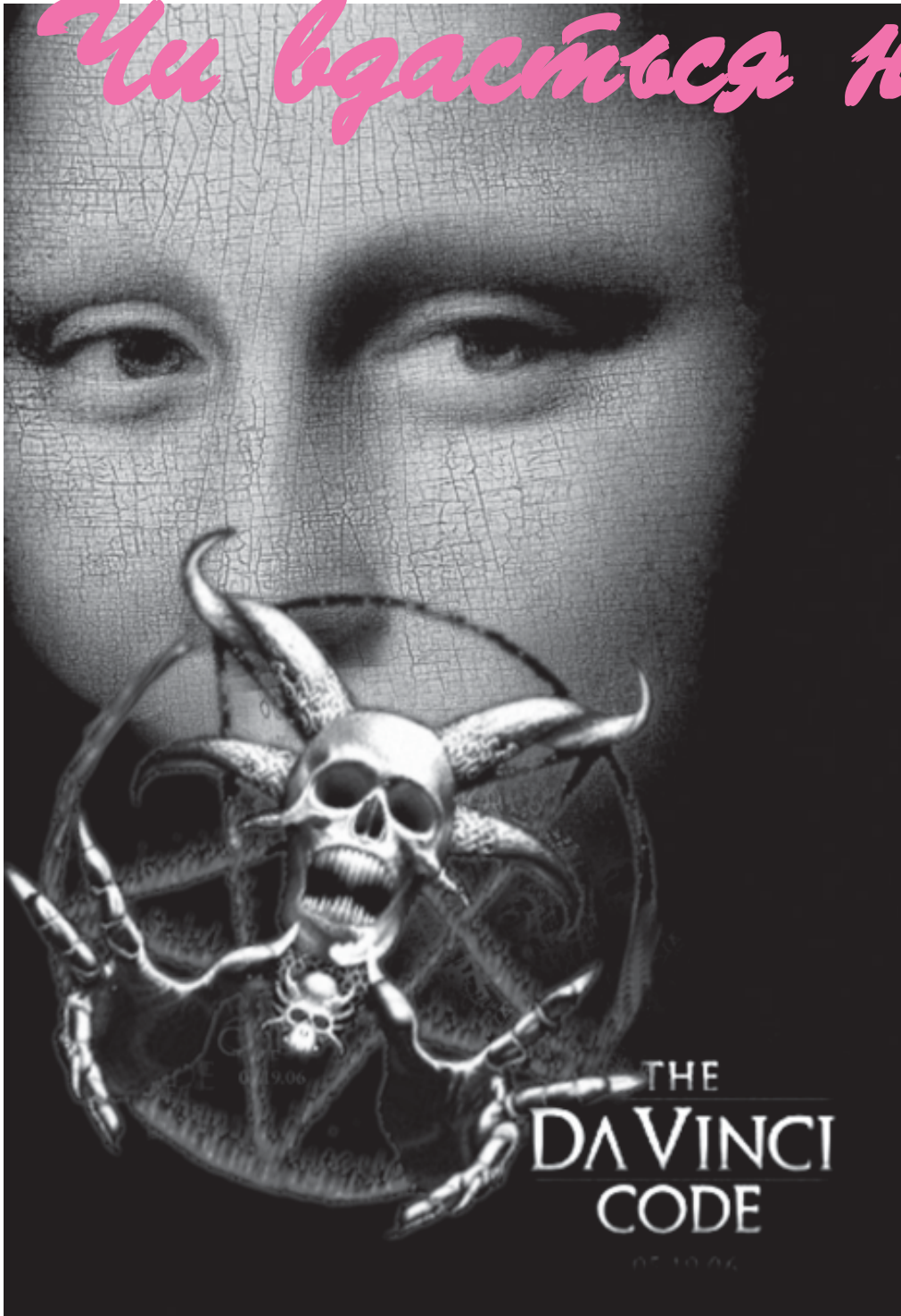
Цнота – запорука здоров'я нації. Реферат на тему дня.
Папа відмовився від титулу «Патріарх Заходу».

8 - 9 стор.

10 - 11 стор.

12 стор.
Про "церковні" марновірства.
Богові милі чисті серця, а не розкішний одяг.
Вітаємо ювілярів!

Чи вдасться нас закодувати?

За час незалежності Української держави (а за останніх рік-півтора – особливо) неодноразово підіймається питання про входження України до Європейського Союзу. Безперечно, це питання є політичним і доволі актуальним. За логікою українських політиків: входження України до європейських політичних структур забезпечувало б ще більше віддалення нашої Держави від впливів Москви в плані політичному, економічному, енергетичному, церковному тощо. І здоровий глузд з цим ніби погоджується. Адже вислови найвищих московських посадовців щодо України ще більше актуалізують гасло: «Геть від Москви!» Проте останні події в ситій і зарозумілій Європі змушують засумніватися: наскільки корисним для України буде її входження в Євросоюз з позиції християнської?

Думається, історики погодяться, що варварська і непогамована у свій час Європа у сьогоденні стала цивілізованою і заможною за рахунок християнських цінностей і моральних впливів Христової Церкви. У запропонованій до затвердження конституції Євросоюзу європейські владоможці жодного разу не задали про Бога. Не допомогли навіть неодноразові нап'ячення як покійного Папи Івана Павла II, так і теперішнього Папи Венедикта XVI. Що доброго може дати нам Європа, котра стидається Бога? Чи потрібна така Європа Україні?

Пригадаймо собі нещодавні телетрансляції Євробачення. Нормальному телеглядачеві ставало моторошно при появі на сцені виконавців із Фінляндії в масках дияволів, а діти при їх вигляді мимоволі затуляли очі руками. Мало хто в Україні вважав їх навіть кандидатами на перемогу. Однак підсумки голосування нам відомі – європейці проголосували саме за них. В той спосіб молодь Європи продемонструвала свої пріоритети. Що доброго може почерпнути наша молодь від тих, хто обирає собі за кумира чортівню?

А чого лишень варті так звані «паради геїв», котрі час від часу прокочуються країнами того ж таки Євросоюзу. Парламентами окремих європейських держав узаконюються так звані одностатеві «шлюби». Цим, властиво, узаконюється содомський гріх. А цей гріх, як відомо, кличе до Неба про пімсту. Рівно ж і проституція в окремих європейських країнах легалізується. А це означає, що гріх стає ремеслом, розпусною можна офіційно заробляти гроші. Невже нам ще мало недоглянутих дітей, що постраждали, і розбитих подружж, котрі розпалися, через виїзд жінок в розпусну Європу на заробітки? Поза тим, намагання узаконити педофілію, тобто законними методами поразити гріхом розпусти 12-13-літніх дітей, виходить поза всякі межі здорового глузду. Варто застановитися: чи не спіткає нас разом із розпусною Європою доля знищених у свій час міст, коли «Господь зіслав на Содом і Гомору дощ із сірки й вогню Господнього з неба і винищив ті міста та й усіх мешканців цих міст із тим, що росло на землі» (Бут. 19, 24-25)

Також останні події і позитивні відгуки європейців, пов'язані зі скандально відомими фільмом і книжкою «Код да Вінчі», чи фільмами «Остання спокуса Христа» та «Ісус Христос – суперзірка» тощо, змушують наново і глибше застановитися над суттю життя сучасної ситої, самовдоволеної, але безбожної Європи. Коли ці ж європейці зневажили релігійні переконання мусульман, то останні, на сором нам усім, продемонстрували перед усім світом рішучість у відстоюванні власної гідності. Отож, чи може лукава Європа пошанувати гідність окремого українця, якщо вона не шанує Бога?

Чим вища гора, з якої котиться колесо, тим більша його швидкість. І чим більша швидкість колеса, що котиться, тим більшою буде його деформація при зіткненні з важчим від нього предметом. На такі висновки наводять нас елементарні закони фізики, і такі висновки зробить кожна більш-менш досвідчена людина, котра над цими законами застановляється. Якщо ж саме колесо є надто масивним, і швидкість його є шаленою, а на його шляху раптом постане скеля, то цей удар стане катастрофою. Щодо колеса, то читач може зіронізувати: мовляв, купимо нове. А якщо це колесо – колесо історії? Тоді що? Адже Христос застерігає: «Блаженний той, хто через Мене не спотикнеться» (Лк. 7, 23). Аналізуючи події останнього часу, неважко зробити висновок: серйозно спіткнулось ціле людське суспільство. І яка подальша доля його чекає – хтось знає. Адже не людина визначає, коли постане на її шляху скеля. Це залежить від Творця, від Його довготерпеливості. Людина ж визначає, чи постане взагалі ця скеля. Щоб цю передбачену катастрофу відвернути, людині необхідно переглянути і змінити на краще своє відношення до Бога і до Божого закону. «Не запечатай слів пророцтва книги цієї; бо час близько. Неправедний хай ще неправду чинить, і скверний нехай ще скверниться, і праведний ще творить правду, і святий ще освячується. От, приходжу скоро, і відплата моя при мені, щоб віддати кожному, яка робота його» (Одрк. 22, 10-12) – саме так говорить Господь, нагадуючи, що скеля вже стоїть. Ось лише колесо ще до скелі не докотилось.

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

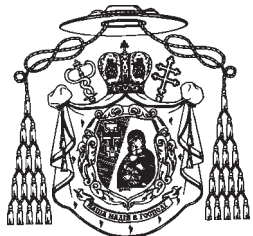
Хто

Читайте у цьому випуску "Мети":
на стор. 2 та 5

закодував

Дена

Брауна?

Постанови Тридцяті сесії Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії Української Греко- Католицької Церкви

Трускавець, 27-28 квітня 2006 року Божого

• Призначити Високопреосвященного Владику Ігоря (Возньяка) головою Наглядової ради Фонду біблійного апостоляту.

• Затвердити з внесеними змінами і доповненнями Статут Міжпархіальної комісії Української Греко-Католицької Церкви у справах душпастирства охорони здоров'я.

• Передати на доопрацювання Комісії каноністів з подальшим поданням на друге читання на наступну сесію Митрополичого Синоду проект Статуту Колегії єпархіальних радників.

• Благословити ідею створення Комісії з питань ексзорцизмів та продовжити розгляд цього питання на наступній сесії Митрополичого Синоду.

• Затвердити проект Положення про Міжпархіальну комісію Української Греко-Католицької Церкви з питань евангелізації з внесеними поправками та доповненнями.

• Для належного приготування до Собору УГКЦ 2007 року, присвяченого питанням молоді, провести соціологічне дослідження пріоритетів зацікавлення сучасної молоді.

• Для опрацювання проекту заходів щодо боротьби проти зловживання алкоголем передати до секретаріату Митрополичого Синоду свої письмові пропозиції, на підставі яких буде розроблено такий документ і подано на розгляд наступній сесії Митрополичого Синоду.

• Затвердити з внесеними змінами і доповненнями документ „Принципи інформаційної діяльності УГКЦ”.

• Наступну сесію Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії Української Греко-Католицької Церкви провести у червні 2006 року Божого.

Голова Синоду Єпископів
Києво-Галицької Митрополії
Української Греко-Католицької Церкви
+ЛЮБОМИР

Нова комісія Львівської Архиєпархії

25 травня декретом Високопреосвященного Владики Ігоря (Возньяка), Архієпископа Львівського, утворену Комісію у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської Архієпархії. Комісія діє згідно статуту затвердженого на основі постанови Тридцяті сесії Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ від 27-28 квітня 2006 року.

Завданням Комісії є допомагати Архієпископу виконати місію Церкви у розвитку душпастирства охорони здоров'я. Сама ж місія полягає у тому, щоб захищати гідність людини, життя та її здоров'я.

Головою Комісії призначено о. Володимира Люпака.

Прес-служба Львівської Архієпархії

Всесвітліші та Всечесніші Отці, Високопреподобні і Преподобні Ієромонахи, Достойні Вірні Львівської Архієпархії!

У травні в кінематографі України, як і в усьому світі, з'явився скандальновідомий фільм, знятий за романом Дена Брауна «Код да Вінчі». В сюжет книги, а згодом – і фільму лягли вигадані, фантастичні думки автора, які аж ніяк не підтверджені історично. Фільм антирелігійний і антихристиянський. У ньому автор намагається брутально очорнити Христа-Спасителя і Його святу Церкву, свідомо ображаючи релігійні почуття мільйонів Христових учнів у всьому світі. Католики, православні, інші християни, юдеї, мусульмани, всі люди доброї волі обурені його появою у світі.

Католицька організація Opus Dei (богопосвячені особи, які безпосередньо підпорядковані Папі Римському), направила лист до офісу японської компанії Sony Pictures з проханням помістити в початкових титрах фільму спеціальне повідомлення, в якому б говорилося про те, що дана кінопостановка – це плід фантазії. Однак компанія Sony Pictures відмовилася задовільнити прохання і тим самим виявити повагу до вірування мільйонів християн. Образливі карикатури на Ісуса Христа, християнську історію, Католицьку Церкву та Opus Dei повністю збережені при екранізації роману Дена Брауна, а образливий характер цих карикатур стає ще більш виразним завдяки силі візуального зображення.

Сюжет роману – це спотворення історичних фактів і блюзнірські вигадки автора. Режисер і директор фільму Рон Говард у своїх заявах повторює, що це просто кіно, видумана історія і її не слід приймати близько до серця. Однак навіть поверхове знайомство з сюжетом дозволяє одразу чітко зрозуміти мету, якої намагаються досягти творці так званого «кіно».

В основу сюжету лягають вигадки й образливі для християн та всіх людей доброї волі фантазії автора. Ісус одружується з Марією Магдалиною і в них народжуються діти. Христос доручає Церкву Марії Магдалині, але апостоли змовилися проти неї і тому вона змушена втікати до Франції. З

ЗВЕРНЕННЯ СТОСОВНО ВИХОДУ У СВІТ КНИГИ ТА ФІЛЬМУ «КОД ДА ВІНЧІ»

цієї пори підпільний «Сіонський Пріорат» захищає потомків Христа від нападок Католицької Церкви та передає свої секрети через скриті коди. Наприклад, на образі «Тайна Вечеря» поруч з Христом Леонардо да Вінчі зобразив не апостола Івана, а Марію Магдалину. Роман розпочинається тим, що комісія кардиналів зобов'язує провідника Opus Dei, аби один із членів цієї організації, професійний убивця, знищив останніх потомків Христа.

Основні ідеї «Коду да Вінчі» такі:

– Христос не є Богом;

– Ісус і Магдалина являють собою чоловічо-жіночу подвійність, перші послідовники Ісуса поклоняються «священній жіночості», але згодом це було відкинене Церквою і вона стала женоненависною;

– Церква базується на великій брехні. Аби приховати правду, вона знищила документи, вбила мільйони відьом та еретиків, перекурила суть Святого Письма.

«Код да Вінчі» ставить дві проблеми:

1. Мова йде про твір фантастичний, у якому всі персонажі Церкви зображені як негативні герої. На початку автор заявляє, що всі описи витворів мистецтва, архітектури, документів та секретних обрядів у цьому романі є правдивими. А насправді в ньому міститься велика кількість помилок, що стосуються мистецтва, історії, релігії і культури.

2. Фільм небезпечний тим, що брехня, яка міститься у ньому, дійде до великої кількості людей і завдасть великої шкоди тим, у кого немає добрих, правдивих знань, здатності критично оцінювати події для того, щоб відрізнити фантастику від реальності.

Секретар Конгрегації у справах віри архієпископ Анжело Амато закликав бойкотувати не лише роман Дена Брауна, а й його екранізацію. Архієпископ підкреслив, що коли б подібна брехня розповсюджувалася про Коран або Голокост, то це могло б викликати протести по всьому світу, однак нападки на Церкву дуже часто залишаються ненаказаними.

Що можемо зробити перед лицем такої ситуації? У доповіді з цього приводу Єпископська конференція Мексики подає наступні напрями:

а) використовувати усі можливості, аби говорити правду про Христа і Церкву;

б) багато практикуючих хрис-

тиан будуть почуватися ображеними, однак необхідно вміти спокійно і конструктивно скерувати цю реакцію в правильне русло;

в) тих, хто сумнівався, дана ситуація змусить поглибити свої знання про віру; люди, які до цього часу були байдужі, можуть відчувати зацікавлення і захочуть більше дізнатися про віру, й тому ми повинні бути готові відкрити кожному бажаючому правдивий образ Христа-Спасителя.

Через пророка Єзекиїла Бог промовляє до нас такими словами: «Сину чоловічий! Я поставив тебе на варті дому Ізраїля: як почувеш з Моїх уст якусь слово, то попередиш їх від Мене. Як Я скажу безбожникові: Ти помреш! – і ти його не попередиш і не говори тимеш, остерегаючи безбожника від лихої його дороги, щоб він жив, – то безбожник той умре в своїм грісі; Я ж домагатись буду з твоїх рук його крові. Коли ж ти попередиш безбожника, і він не повернеться від своєї безбожності й від лихої дороги, то він умре в своїм грісі, а ти врятуєш твою душу. І коли праведник відступить від своєї праведності й учинить зло, і як Я поставлю перед ним щось, об що він спотикнеться, і він умре – тому, що ти його не попередив, – він помре в своїм грісі, і не згадаються більше справедливі вчинки, що він учинив, але Я домагатимусь від тебе його крові. Коли ж ти остережеш праведника, щоб не грішив, і він не грішитиме, то він житиме, бо дав остерегти себе, і ти врятуєш твою душу» (Єз. 3, 17-21).

Хочу попередити Вас про те, що, купуючи даний роман чи квиток на екранізацію, Ви вкладаєте гроші у скарбницю диявола – «батька брехні і чоловікненависника» (пор.: Ів. 8, 44) та фінансуєте тих, хто брехнею, наклепами і блюзнірством очорнює Христа та Його Кров'ю очищену й освячену Церкву.

Нехай у часі всіх випробувань нашої віри ми будемо здатні пізнати Бога у молитві, чути Його голос у Євангелії, черпати свої сили від участі у Святих Таїнствах і бути для світу свідомством Божої любові та Божої сили.

З молитвою та архиєрейським благословенням

+ ІГОР,

РОДИНА – СПІЛЬНОТА ЛЮБОВІ

ЗВЕРНЕННЯ

XXII МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ РОДИНИ

ДО РЕЛІГІЙНИХ, ДЕРЖАВНИХ І ГРОМАДСЬКИХ ДІЯЧІВ ТА ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ В УКРАЇНІ

Київ, 11 травня 2006

Українському народові завжди було притаманне дотримання родинних цінностей, а створення сім'ї, народження і достойне виховання дітей було головним покликанням. Впродовж історії саме сім'я, за відсутності державності, стала місцем плекання мови, моралі, віри у нашому народі. Однак зараз, внаслідок довголітнього безбожного режиму Україна переживає кризу сім'ї та занепад сімейних цінностей, що виявляється у великій кількості розлучень, дітовбивства в лоні матерів, дитячій безпритульності й соціальному сирітстві, стрімким поширенні ВІЛ/СНІДу та інших хвороб, що передаються статевим шляхом, різного роду залежностях.

Турбуючись про здорову і міцну родину, ми учасники XXII Міжнародного Конгресу Родини, вважаємо, що ні держава, ні політичні або громадські об'єднання, ні інші соціальні інститути не зможуть

самотужки подолати ці проблеми. Тому звертаємося до органів державної влади та місцевого самоврядування, до Церков, релігійних і громадських організацій та усіх людей доброї волі об'єднати свої зусилля з метою:

- підвищення престижу сім'ї, забезпечення умов для її створення та розвитку: здійснення сімейної, прородинної, а не лише пов'язаної із родиною політики. Це означає, що кожен законодавчий та підзаконний акт повинен отримати оцінку з точки зору захисту родини;

- розробки програм та законодавчих актів, що спрямовані на допомогу родині, які враховують традиційні духовні, морально-етичні та культурні цінності українського народу;

- узагальнення наявного досвіду та опрацювання спільних програм статевого виховання, приготування до подружнього життя і відповідального батьківства, збереження репродуктивного здоров'я; профі-

лактики наркоманії, алкоголізму, тютюнокуріння та ВІЛ/СНІДу;

- подолання дитячої безпритульності і соціального сирітства; соціальної допомоги сім'ям;

- захисту життя від зачаття до природної смерті та скасування законодавства, яке дозволяє вбивство дітей в лоні матері;

- продовження реформи системи опіки та піклування, з наданням пріоритетності сімейним формам виховання дітей;

- удосконалення та активного впровадження існуючих законодавчих актів, які передбачають відповідальність ЗМІ за пропаганду жорстокості, насилля та сексуальної розбещеності;

- докладання творчих та інтелектуальних зусиль до відтворення і пропагування в ЗМІ позитивного образу української родини;

- розроблення механізмів дієвої співпраці на засадах соціального партнерства з релігійними і громадськими організаціями в розробці та реалізації соціальних програм спрямованих на допомогу сім'ям.

Ми переконані, що сім'я як благословенний Богом союз чоловіка та жінки, а також діти, які є Його даром та плодом подружньої любові, мають величезну цінність і потребують всебічної підтримки та опіки. Тільки разом, спільними зусиллями всіх суспільних інституцій, ми зможемо подолати труднощі та допомогти сім'ї сповнити свою величезну місію – бути спільнотою любові.

Від імені учасників XXII Міжнародного Конгресу Родини
Лілія ПРОЦІВ
Ельжбета ДРУЦКА ЛЮБЕЦКА де СЕЖУРНЕ,
Йоланта БІСПІНГ МІЧЕЛЬСЬКА

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

26 травня у Львівській духовній семінарії, що на Хуторівці, відбулася архієпархіальна науково-практична конференція. Метою цього заходу було із наукового і практичного боку підготуватися до того, щоб кожна дитина на парафії була охоплена духовною увагою. Перша частина конференції мала дати відповідь на те, що робити, аби належно сформувати духовний світ дитини, а друга – вказати на те, від чого дитину слід захищати. До участі у конференції були запрошені всі парохі та адміністратори Львівської Архієпархії та по одному катехиту.

Розпочалася конференція молебнем до Богородиці, який відслужив Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, у співслужінні протосинкела о. Ореста Фредіни, синкела о. Володимира Ольшанецького, голои комісії шкільництва о. Юрія Воловецького та о. Михайла Димида. По закінченні молебня учасники конференції перейшли до актового залу, де розпочалися доповіді.

АРХІЄПІСКОП ОСВЯТИВ ІКОНУ

20 травня 2006 року у містечку Глиняни Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, відслужив Архієрейську Літургію, учасниками якої стали подружні пари зі Спільнот християнських подружжів, що діють при парафіях м. Львова, а також молодь, що вирушила на прощу до Унева. Загалом у Богослужінні взяло участь від 2,5-3 тис. людей. Співав хор «Soli Deo» із храму Пресвятої Євхаристії у Львові.

На завершення Літургії Владика посвятив ікону «Весілля в Кані Галилейській», написану п. Іванкою Димид-Крип'якевич на замовлення Комісії родини Львівської Архи-

Після короткого вступного слова голови оргкомітету Року захисту духовного світу дитини Львівської Архієпархії о. Михайла Гарвата до делегатів звернувся Владика Ігор. Він, зокрема, сказав: «Сьогодні ми зійшлися, щоб застановитися над тим, як захистити духовний світ дитини, як допомогти нашій молоді, щоб вона виростала й формувала правдивий християнський світогляд. Я дуже бажаю, щоб ці сім днів не залишилися в історії нашої Церкви лише тижнем дитини в парафії, але стали початком нового напрямку в служінні, яке не боїться труднощів... бо Любов «все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить...» (1 Кор. 13,7). А восени відбудеться молодіжний собор у нашій Архієпархії, до котрого стараємося гідно підготуватися. І тут, мені здається, що відповідальні за виховання дітей та молоді, священники, батьки, сестри, катехити, повинні знайти можливість, щоб посвятити багато часу на особисту працю з багатьма дітьми та

молодими людьми».

Відтак до присутніх звернулася член оргкомітету по відзначенню Року захисту духовного світу дитини УГКЦ с. Луїза Цюпа, СНДМ, яка наголосила на важливості літургійних богослужінь у нашій катехизації та участі дітей із батьками у недільній Літургії, яка вже сама по собі є катехизією і джерелом катехизи. Крім того, звертаючись до священників, вона зазначила: «Отці, парохі, пустіть дітей до Ісуса, дозвольте, щоб Ісус доторкнувся всіх дітей Вашої парафії та благословив їх, як Добрий Пастир відшукайте дітей, які належать до Вашої парафіяльної спільноти. Ви не знаєте їх по імені і вони не знають голосу Вашого храму або ще не мають широкого місця, належного християнського виховання, – а це їх право! Пригорніть їх сердечно, благословіть їх, моліться з ними і за них».

Продовжив конференцію виступ директора Інституту Церковного Права при УКУ о. Михайла Димида.

що подружжя є благом і провісником того, що відтепер воно буде дійовим знаком присутності Христа. Ця ікона стала втіленням давньої мрії християнських подруж – мати ікону, яка була б духовним путівником у християнське життя для молодих подружжів та справжнім оберегом для християнських сімей».

По закінченні Літургії Владика поблагословив колону прочан, яка продовжила свій шлях на Унів.

матеріали підготував
о. Олег ПАНЧИНЯК,
прес-секретар Львівської
Архієпархії

КОРОТКО

ПЕРШИЙ НОМЕР «КВАРТАЛЬНОГО ОБІЖНИКА» ЛІТУРГІЙНОЇ КОМІСІЇ

Днями вийшов у світ перший номер «Квартального обіжника» Патріаршої літургійної комісії УГКЦ. У передмові до цього видання голова Патріаршої літургійної комісії Владика Степан (Меньок), ЧНІ, зазначив: «Патріарша літургійна комісія видає свій перший кварталник, в якому ми хочемо представити деякі напрацювання і статті, які, сподіваємося, викличуть відгуки серед тих, яким не байдуже літургійне життя в нашій Церкві...».

У БЕЛЗІ ОСВЯТИЛИ КАМ'ЯНИЙ ХРЕСТ

Святитель Миколай Чудотворець є покровителем княжого міста Белз, оскільки обидві парафії – як греко-католицька, так і православна – святкують свої храмові празники 22 травня. Саме із цієї нагоди на парафію завітав Владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський УГКЦ.

ВІДБУВСЯ 22-Й КОНГРЕС ФЕДЕРАЦІЇ СВІТОВИХ АСОЦІАЦІЙ ЛІКАРІВ-КАТОЛІКІВ

З 11 по 14 травня у Барселоні проходив 22-й Конгрес Федерації Світових Асоціацій лікарів-католиків (FIAMC). В ньому взяло участь понад 400 делегатів від 78 країн. Однією із найчисельніших була делегація лікарів-католиків України, яку очолював Іван Луць – президент АЛК, член Папської Академії Життя, директор Львівського медичного коледжу післядипломної освіти. Основною темою цього форуму була «Католицькі лікарі – глобалізація і бідність».

КИЇВСЬКА СПІЛЬНОТА «ВІРА І СВІТЛО» ВІДСВЯТКУВАЛА 10-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

«Віра і Світло» – це міжнародний християнський рух спільнот, який об'єднує розумово неповносправних осіб, їх батьків та молодь – приятелів. Члени спільнот зустрічаються, щоб ділитися труднощами та радістю, святкувати і молитися, підтримувати одні одних, зростаючи у дружбі, вірі та любові; спільно беруть участь у літніх таборах, реколекціях, прощах.

ВРУЧЕННЯ ДИПЛОМІВ

25 травня в Івано-Франківській Теологічній Академії відбулося вручення дипломів випускникам катехитично-педагогічного факультету ІФТА. Цього дня відслужили подячну Літургію за успішне закінчення навчання і благополучне починання в житті випускників.

ОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ПРИМІЩЕННЯ БФ «КАРІТАС-КИЇВ»

22 травня 2006 року, у день свята перенесення чесних мощів святого Миколая Чудотворця, у м. Києві (вул. Микитенка, 76) відбулося освячення нового приміщення БФ «Карітас-Київ».

ВІДПУСТ У КРЕХОВІ

Із нагоди празника перенесення мощів св. Миколая у Крехівському монастирі 20-21 травня відбувся відпуст. Розпочався цей захід Хресною дорогою на горі Побійній. У ній взяли участь Владика Ігор (Возьняк) і Діонісій (Ляхович) разом із численним духовенством та мирянами. Тема Хресної дороги присвячена папській енцикліці.

360 РОКІВ ТОМУ ВПЕРШЕ СТАЛО ВІДОМО ПРО КОХАВІНСЬКУ ЧУДОТВОРНУ ІКОНУ

З цієї нагоди відбулася шоста у новітній історії проща до чудотворної ікони в монастирі с. Кохавино на Львівщині. Вона збрала кілька тисяч молодих людей з Жидачівського та навколишніх районів. Літургію з нагоди цьогогорічної прощі 22 травня очолив Владика Юліян, єпарх Стрийський, в монастирському храмі Покрови Пресвятої Богородиці.

ВІЗИТАЦІЯ ТА ОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ В ОДЕСЬКО-КРИМСЬКОМУ ЕКЗАРХАТІ

21 травня, в неділю самарянки, екзарх Одесько-Кримський розпочав канонічну візитацію півострова Кримського. Першим містом візиту стала Ялта, потім – Севастополь, Євпаторія і Сімферополь – в усіх цих містах уже є парафії УГКЦ. Владика планує обговорити з вірними УГКЦ Криму, як краще служити спільноті греко-католиків цього півострова.

ВШАНУВАЛИ ЮВІЛЯРА

Нещодавно відбулося святкування п'ятдесятилітнього ювілею з дня народження о. мит. Івана Репела – декана Івано-Франківського, який вже двадцять один рік вірно служить на Христовій ниві для добра Церкви і народу. Святкування відбулося на парафії св. Параскевії в місті Івано-Франківську в мікрорайоні Опришівці, на якій о. мит. Іван є парохом.

Конфлікту - п'ятнадцятий рік!

Учасники конфлікту вірні УАПЦ ховають обличчя від об'єктиву. Некомфортно почувати себе в протиправно окупованому храмі.

П'ятнадцять років триває конфлікт між греко-католицькою та автокефальною громадою с. Нагачів, Немирівського протопресвітерату, розповів о. Іван Турба, який обслуговує греко-католицьку громаду. У 1998 році головою Львівської обласної державної адміністрації прийнято розпорядження "Про визначення порядку користування церквою св. Симеона Стовпника в с. Нагачів Яворівського району", яким встановлено порядок користування церковною спорудою в селі Нагачеві зареєстрованими двома релігійними громадами - Української автокефальної православної Церкви (УАПЦ) та Української греко-католицької Церк-

ви (УГКЦ). «Проте нас не пускають у храм, - розповідає о. Іван. - Ми не хотіли сіяти ворожнечу у селі, тому поставили хрест, а відтак каплицю на цвинтарі і там служимо. Ситуація є складною і я думаю, що її зможе розв'язати тільки виконавча влада».

Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, коментуючи цей конфлікт розповів: «Ми зустрілися із Владикою Макрієм, УАПЦ, щоб обговорити цю справу та постаратися владнати цей конфлікт і навіть підписали документ у якому зазначили, що будемо просити про земельну ділянку у с. Нагачів, для будівництва Церкви. А поки ми будемо вести будівництво,

то нехай греко-католики також відправляють у Церкві. Тепер ділянку видали, ми назначили дату коли прагнули спільно її освятити — 25 березня. Але Владика Макарій не зміг. Тоді ми хотіли встановити іншу дату і про це дбали о. Михайло Палій, промотор справедливості Львівської о. Орест Фредина, протосинкел із священиками автокефальної Церкви, але і цього не вдалося вирішити.

Відтак я розмовляв із Владикою Макрієм по телефону і він говорив, що не можуть пустити наших людей, бо не захочуть будувати церкви. Хоч наперед було домовлено, що ми спільно освячуємо місце, складаємо графік почергового служіння, а в цей же ж час іде будівництво церкви.

Ми звернулися листом до Владики. На засіданні Розширеної Єпархіальної Ради УАПЦ, яке відбулося 10 квітня, вони розглянули наше прохання і відписали, що «коли греко-католицька громада заложить наріжний камінь під будівництво святині, тоді вони допустять нашу громаду до храму св. Симеона Стовпника с. Нагачів для здійснення Таїнства Вінчання і церковного обряду похорону. А згодом у залежності від активності ведення будівництва буде

Фірта до церкви закута ланцюгом... Прокльони та ненормативна лексика... Очевидно, пастир цих овечок не дуже займається своїм стадом. Немає його разом з вірними й у таку відповідальну хвилину. — бо "дуже зайнятий". Батьошку майже дві години чекали представники районної адміністрації із виконаним листом проте не дочекались.

закриють. Ми хотіли домовитися мирно, по-християнськи. Тепер і надалі будемо звертатися до влади, щоб вона владнала цей конфлікт».

Коли документи і закони не переконують, а здоровий глузд протилежна сторона не хоче сприймати, добрі християни не вдаються до матюків й макогонів, а моляться за мир і злагоду

Представники адміністрації Львівської архієпархії УГКЦ — протосинкел о. Орест ФРЕДИНА та промотор справедливості о. Михайло ПАЛІЙ — знайшли час приїхати зі Львова, донести до конфліктуючих сторін документи та чинні закони України на підставі яких, храм у селі Нагачеві належить греко-католицькій громаді. Вони закликали вірних УАПЦ до злагоди і порозуміння, до почергового користування храмом. Але аргументи не діяли...

підніматися питання про почергове служіння до закінчення будівництва церкви». Ось на цьому справа зупинилася.

Влада сказала, якщо не домовляться дві громади, то церкву

о. Олег ПАНЧИНЯК
Прес-секретар Львівської
Архієпархії.
Фото: В. ЧИЖЕВСЬКОГО,
газета "МЕТА" Львівської
архієпархії УГКЦ.

ЦЕРКВУ
У КАЛІНІВЦІ
РЕКОНСТРУЮ-
ЮТЬ
ЗАКОННО

На сьогодні склалася конфліктна ситуація у селі Калинівка Яворівського протопресвітерату Львівської архієпархії. Оскільки цей конфлікт вийшов за межі парафії і часто з'являється у засобах масової інформації, подаємо офіційну позицію.

— У цьому селі є дві парафії УГКЦ: одна — святої Параскеви, а друга — святого Василя Великого; в одній адміністратором є отець Євген Кварціян, а в іншій — отець Петро Зеленох, — розповідає о. Володимир Гавриленко, протопресвітер Яворівський. — Ще за часів виходу з підпілля УГКЦ о. Петро

Зеленох розділив громаду цього села на дві частини, заснувавши свою громаду і побудувавши церкву св. Василя Великого. Стара церква, яка є дерев'яною, перебуває в аварійному стані, поїджена шашелем, а тому становить загрозу для здійснення богослужіння і потребує реконструкції.

Отець Євген Кварціян отримав дозвіл від Високопреосвященного Владика Ігоря (Возьняка) та Комісії сакрального мистецтва Львівської Архієпархії на реконструкцію старої церкви. Із неї зняті всі дерев'яні конструкції і на місце старих мурів храму буде добудований новий мурований вівтар із захристією та паламарнею.

Відтак о. Петро Зеленох спровокував конфлікт на основі того, що о. Євген нібито руйнує історичну спадщину села. Однак ця конструкція церкви, за словами фахівців, не має ні історичної, ні архітектурної цінності, тому цей ажіотаж,

спровокований у засобах масової інформації, є нічим іншим, як просто інтригою і провокацією о. Петра, — сказав на завершення о. Володимир.

НОВА
НАСТОЯТЕЛЬКА
У СЕСТЕР
МИЛОСЕРДЯ

20-21 травня у головному домі Згромадження сестер милосердя св. Вінкентія, що у Львові по вул. Сельських, відбулася загальна виборча капітула. На ній обрали головну настоятельку та чотирьох дорадниць. Головною настоятелькою обрано с. Тетяну Процак; першою дорадницею обрано с. Петру Процак, яка дотепер була головною, другою — с. Маргарету Репелу, третьою — с. Олену Мацько, а четвертою — с. Макрину Теліщак.

— У капітулі взяли участь 49 сестер, які

склали вічні обіти, — розповідає с. Петра Процак — Капітула — найвищий орган у Згромадженні, який вирішує найважливіші питання Згромадження, а проходить вона кожні чотири роки. Ця капітула проходила у два етапи і розпочалася ще у березні. У першому етапі п'ять осіб набрали найбільше голосів і в такий спосіб стали кандидатками на вибір головної настоятельки.

Головне завдання настоятельки — це вирішення основних проблем Згромадження при погодженні із дорадницями. Крім того, вона мусить бути відкритою до дії Святого Духа, відкритою та вирозумілою до сестер, — сказала на завершення с. Петра.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

РОЗТИН «КОДУ ДА ВІНЧІ»

П: Що спонукало вас до написання путівника?

Ші: Десятки мільйонів людей прочитали «Код да Вінчі», і в багатьох віра в Христа і в Католицьку Церкву похитнулася. Ця богохульна книга через нападки на особу Ісуса Христа і Його місію стала великим культурним явищем. Тому необхідно відповісти. Це – коротка відповідь. Якщо ж давати ширшу відповідь, то «Код да Вінчі» став джерелом того, що я називаю «псевдознанням» про християнську віру. Псевдознання має форму «всім відомо», що, наприклад, Гампфрі Богарт сказав: «Зіграй ще раз, Семе». Коли мова йде про сценарій «Касабланки», то псевдознання не має особливого значення. Проте воно має особливе значення, коли зачіпає вірування мільярда людей, коли воно висуває звинувачення, що Католицька Церква за своєю суттю – це найбільша мережа «Корпоративного вбивства», заснована на підтримванні брехні про божественність Ісуса і Його воскресіння. Коли таке стається, з пляшки випускають дуже небезпечних джинів, подібних до тих, яких випустила в ХІХ столітті царська таємна поліція своїми «Протоколами сіонських мудреців», що стало основою того, що «всім відомо» про євреїв і підставою для жахливих антисемітських переслідувань ХХ століття.

Продано приблизно 30 мільйонів екземплярів «Коду». А в травні він вийшов на екрани як один із головних фільмів і матиме ще більший вплив на мільйони глядачів, які необізнані в історії та богослов'ї. Тому християни повинні подати факти і допомогти розпізнати їх глядачам. Це допоможе католикам і всім людям доброї волі належно відповісти на виклики фільму.

Ті ж, хто каже: «Усе це – всього лиш художня вигадка», – просто не розуміють, що ця вигадка і є частиною потужної сили книжки. Часто через таку художню вигадку люди сприймають те, чого повинні остерігатися. Про це особливо слід пам'ятати, оскільки Ден Браун (Dan Brown), автор «Коду да Вінчі», заявив, що він не змінив би жодного зі своїх тверджень, якби писав не художній твір. Цим він хоче сказати, що всі його твердження правдиві.

П: Які головні неточності «Коду да Вінчі»?

Ші: Неточності полягають у фактологічних помилках і в відвертій брехні, великій і малій. Вони стосуються практично всього, чого торкався Браун: мистецтва, історії, богослов'я. Він видає за правдиві фальшиві документи, які відкидають навіть його сумнівні джерела.

Він стверджує, що в картині «Тайна Вечеря» Леонардо да Вінчі малює Христа без чаші, роблячи таким чином натяк на Марію Магдалину,

Мільйони осіб уже прочитали книжку Дена Брауна «Код да Вінчі», мільйони проглянули кіноверсію «Коду да Вінчі», вихід якої на екрани відбувся 19 травня. Марк Ші, апологет, і Тед Срі, професор богослов'я, у співавторстві уклали путівник фактами і вигадками під назвою «Обман да Вінчі». Марк Ші розповів агентції Zenit про головні недоліки книги «Код да Вінчі» і про те, чому вона загрожує християнській вірі. Увазі наших читачів пропонуємо інтерв'ю з п. Марком Ші.

яка начебто і є справжньою чашею, яка носила кров Ісуса, тобто його дитину, – і це попри те, що на картині є аж 13 чаш. Він веде мову про значення одного арамейського слова у гностичному Євангелії від Филипа, мовби не помічаючи, що цей текст написаний коптською мовою. Він називає Марію Магдалину жертвою католицької наклепницької кампанії, навіть не замислюючись над тим, чому Католицька Церква проголосила її святою. Він звинувачує Ватикан у численних змовах, які датує тим часом, коли ніякого Ватикану не було.

Ну – і найбільша брехня: він заявляє, що до 325 року, доки імператор Константин силою не змусив Нікейський собор незначною більшістю проголосити Христа Богом, усі його вважали лише простим смертним пророком. І, звісно ж, він не задається такими питаннями, як: «якщо Ісус був лише смертним пророком, то чому він заснував Церкву?» – або ж: «чим була Церква впродовж перших 300 років, якщо ніхто не поклонявся Христу як Богові?».

П: Яким чином такі неточності впливають на Церкву, її вчення та особу Ісуса Христа?

Ші: Браун намагається витворити неоязичницький феміністичний міф. Головний міф такий: Ісус був феміністом, – знахідка для неоязичництва. А далі Церква начебто приховала все це брехнею про його божественність. Браун закликає: «Повернімося до поклоніння богині, як того хотів Ісус». Це сміховинне безпідставне твердження цілковито суперечить фактам про Ісуса. Проте в наш, такий довірливий і історично необізнаний час, багато хто в це повірить. Тому католики повинні докласти зусиль і катехизувати не лише себе, а й свої сім'ї, друзів, сусідів, бо інакше цей небезпечний міф поширюватиметься.

П: Навіщо так перейматися, що католики і всі інші дивитимуться фільм некритичним оком і без достатньої поінформованості?

Ші: Тому що книга написана з метою знищення віри в Ісуса Христа і заміни її неопоганським поклонінням богині.

Проблема в тому, що читач навіть не підозрює, що «Код да Вінчі» насправді обдурює його стосовно мистецтва, історії, богослов'я. «Обман да Вінчі» покликааний проли-

ти світло на відверту і навмисну фальш та помилки неучтва, якими переповнений сюжет. Ми також додаємо ресурси, покликані навчити учнів налаштувати їхні «детектори брехні» на Браунові хвилі.

П: Останні збурення мусульман проти карикатур на Мухамеда вказують на зростаючу напругу між релігією та суспільством. Ви думаєте про приборкання цього фільму?

Ші: Промоутери фільму намагатимуться представити католицькі скарги на перекручення фактів, як такі самі загрози свободі слова, які виходять з ісламського радикалізму. Але цей аргумент буде проблемним, адже Церква не закликає палити будинки і не погрожує людям смертю, – навіть якщо вони й обрідують Христа. Ми лише чемно вимагаємо від творців «Коду да Вінчі» не видавати брехню за факти.

Західним ремісникам культури завжди відважніше творити наклепи на Церкву, ніж мати справу з радикальним ісламом. Вони добре знають, що Ватикан не видає «фатви» і не виголошує смертних вироків.

П: Як ваша книга інформуватиме тих, хто планує переглянути «Код да Вінчі»?

Ші: «Обман да Вінчі» розвінчує базовий шаблон брехні, яку Браун розвиває в «Коді да Вінчі» таким чином, що читач чітко бачить, як працює в романі увесь механізм. Книга поділена на 100 запитань (так само, як і наша попередня книга «Путівник по Страстях Христових»), які супроводжують читача через вправні і майстерні мережива Браунових фальсифікацій та викривають їх. Зрозумівши Браунову гру, ви починаєте розуміти, що це не Католицька Церква, а Браун має людей за дурнів.

П: Чому Дена Брауна сприймають настільки поважно? У Римі навіть існують екскурсії місцями, які змальовані в його книзі «Ангели і демони».

Ші: «Код да Вінчі» є черговим проявом того, що я називаю «найсвіжішим Справжнім Ісусом»; кожне покоління прагне відкрити собі найсвіжішого Справжнього Ісуса.

Сто років тому Альберт Швайцер «відкрив», що Справжній Ісус був протестантом соціальної Євангелії. У бурхливих 20-х роках ХХ-го століття люди винайшли собі Ісуса – хлопця з торгової реклами (каталогу). У 30-

х нацисти «відкрили» Ісуса як справжнього арійця – не єврея, а комуністи «відкрили» в Ісусі першого марксиста. У 60-х справжній Ісус виявився прихильником галюциногенів, що мало б чудово пояснити усі візії та чуда. В 70-х він став «суперзіркою» рок-культури. У 80-х він з'являється на сцені і обіцяє здоров'я, багатство та uzдоровлення у вас внутрішньої дитини. Але не тоді, коли він страждає від екзистенційних криз, бореться зі своїм «лібідо» та охоплений сумнівами, а тоді, коли він – занурене в себе дитя з «Останньої спокуси Христа». У 90-х в ньому раптом відкривають переконаного гомосексуала в богохульній п'єсі «Тіло Христове».

Сьогодні наша культура заповнена сексуальними пригодами багатих і знаменитих, вірить у всеможливі теорії змов, переповнена глевкими поняттями неопоганства і фемінізму й ворожа до традиційних понять розуму і авторитету. Мабуть, через незбагненний збіг Ден Браун відкрив Справжнього Ісуса як образ, що відповідає загальному культурному настрою. А коли люди довіряють речам (особливо речам злим, заснованим на такому настроєві), то це стає небезпечним для їхньої віри.

«Обман да Вінчі» задуманий так, щоб люди не сприймали «Код да Вінчі» настільки серйозно. На щастя, Ден Браун і компанія полегшили нам працю: його книга сміхотворно погана, його твердження відверто фальшиві, увесь твір настільки примітивний, що розвінчання є дуже простим і потішним. Найкращим ліком від «Коду да Вінчі» є, зрештою, щирий поінформований сміх.

Оригінал інтерв'ю: Zenit
www.zenit.org
за 23.02.2006

З англійської переклав
Юрій ПІДЛІСНИЙ,
голова Комісії у справах мирян
Львівської архієпархії УГКЦ

Отже Орсесті Фредина: покликання християнина благовістити Євангелію, а не фальсифікацію...

Коментуючи ситуацію стосовно перегляду фільму «Код да Вінчі», протосинкел Львівської Архієпархії о. Орсесті Фредина зазначив наступне: «Покликанням Церкви не є протестувати проти фільму, її покликанням є благовістити Євангелію. Як громадянин і як священник, я не буду стояти осторонь, коли влада, яку ми обрали, легковажить собі цим. У Рік захисту духовного світу дитини замість правди нам підсувають блюзнірську фальсифікацію, якою є книга та фільм «Код да Вінчі». Чи можна це назвати культурою? Хочу запитати: куди дивиться Міністерство культури? Моя позиція, як священника, є дуже чітка: від влади я буду вимагати, щоб вона

дбала про народ та про його моральний рівень, – це її покликання від Бога».

Крім того протосинкел розповів, що в основу книги та фільму лягла видумана, фантастична ідея автора. Правда є інша – там спотворені факти та християнська історія. Людині, яка вміє думати, ця книга чи фільм не становить небезпеки.

«Христос, благовістуючи нам Євангелію, благовістив любов. Ціною цієї любові стало розп'яття, а знаменом нашого життя – Його воскресіння. Ми отримали Євангелію завдяки жертві мільйонів мучеників, які не завагалися віддати своє життя за цю правду, – продовжує о. Орсесті. – Я хочу запитати: чи

Ден Браун та його послідовники готові віддати своє життя за «правду», яку вони проповідують? Пригадується десь прочитане: до Наполеона прийшов один філософ і сказав, що вирішив покласти край науці Христа та Його послідовників. Відповідаючи йому, імператор сказав: «Ми можемо тобі у цьому допомогти – давай ми тебе розіпнемо, ти на третій день воскресни, і ми тобі повіримо».

Небезпеку протосинкел вбачає у тому, що окрема людина, прочитавши одну книгу чи переглянувши один фільм, ціле своє життя може бути переконаним, що знає правду і це переконання буде доводити усім іншим.

Бєсїду вів о. Олег ПАНЧИНЯК

реферат на тему:

"ЦНОТА" —

ЗАПОРУКА ЗДОРОВ'Я НАЦІЇ

"Я люблю тебе, ще навіть не знаючи тебе, ось чому я збережу себе для тебе".

У цій роботі хочу зосередити свою увагу на актуальній проблемі сьогодення, а саме – дошлюбній чистоті, оскільки багато молодих людей вважають, що передподружні статеві стосунки – явище нормальне, засіб "кращого" взаємного пізнання та "будування" майбутніх сімейних стосунків.

Метою нашої роботи є наголосити на тому, що цнота – це запорука фізіологічного, психологічного та морального здоров'я кожної особи зокрема та нації в цілому, а також довести, що утримання від дошлюбних статевих стосунків є виявом правдивого глибокого почуття до іншої особи, є пошаною її гідності та проявом власної порядності. Розкриваючи поняття чистоти, хочемо заглибитись у її сутність, наводячи аргументи "за" і "проти", які зустрічаються у сучасному суспільстві. Аналізуючи ці аргументи, наголошуємо на вартості дошлюбної чистоти. На це вказують дані фізіології, психології, соціології та богослов'я.

Збережена цнотливість – це ніби щит, подарований Творцем нашого життя, щоб захоронити кожну особу від цілого ряду проблем, стресів і неприємностей. Чому ж молоді люди так легко позбуваються його? Чим пояснюють таку свою поведінку? Чого можна уникнути завдяки елементарній стриманості та розважливості? Ці та інші питання ми будемо розглядати у нашій роботі, намагаючись просто подивитися правді у вічі. Яка ця правда? – Це маємо надію розповісти тим, які не байдужі до проблеми збереження дошлюбної чистоти у сучасному суспільстві.

ПОНЯТТЯ ЧИСТОТИ У РІЗНИХ СФЕРАХ НАШОГО ЖИТТЯ

Перш ніж висувати аргументи за "дошлюбну чистоту, проаналізуємо саме поняття "чистота", оскільки відомо, що велика частина молоді його до кінця не розуміє і не сприймає. Це є наслідком певної плутанини у термінах і деякого упередження. Наприклад, ми знаємо, що їжу потрібно завжди тримати в чистоті. Тобто на продукти не повинні сідати комахи і краще їх поставити в холодильник. "Ми прагнемо чистоти на кухні не тому, що їжа, як і багато інших речей у світі, може забруднитися і зіпсуватися. Ми високо цінуємо чистоту намірів, стежимо за чистотою мови."¹ Зауважмо, що поняття "нечистоти" у кожній іншій сфері життя сприймається негативно, а у сексуальній, чомусь, зовсім навпаки: молодим людям здається, що у цьому криється щось привабливе. Порушується ієрархія цінностей, коли не бачать вартості там, де вона є, а визнають цінним те, що того не варте.

Що це конкретно означає? Якусь

думку, може не завжди виразну, на цю тему має кожен з нас. Спробуймо замислитись: у чому полягає чистота в інших сферах?

"У хімічному аналізі очищенням називається процес відділення всього, що не

відповідає структурі даної речовини. Наприклад: "брудна вода" – "брудна" означає, що у ній крім молекули води, є ще щось інше. Суміш – це більше, ніж однорідна субстанція." Тобто слово "чистота" передбачає річ у собі, саму в своїй сутності. Наприклад, чиста мова, чистий стиль, чистий голос та ін. Усі ці приклади викликають у нас позитивне забарвлення.

Таким чином, "чистий хлопець" або "чиста дівчина" також повинні оцінюватись позитивно. Це означає, що вона або він є такими, які відповідають своїй сутності. Сутність чистоти означає: бути таким (такою), якими створив тебе Господь, тобто первозданність і незаплямованість.

Отже, дошлюбний період тотожний чистоті та однорідності, завдяки якій людина в цей період часу може бути собою.

Так само і з чистотою намірів. Як служіння правді є мірою, наприклад, чистоти мови, так і мірою чистоти намірів можуть бути націленість на добро. Наші добрі наміри можуть бути зіпсовані недостатньою повагою до ближніх, лінощами, марнославством, жадібністю та ін. Більше того, самі наміри виявляються гріховними, глибоко нечистими, якщо спрямовані на скоєння зла.

АРГУМЕНТИ ПРОТИ НЕВИННОСТІ ТА ЇХ СПРОСТУВАННЯ

Дошлюбні статеві стосунки суперечать багатовіковому інституту сім'ї та суспільної моралі. Є дуже багато людей-прихильників сексуальної революції, які твердять, що якщо перед шлюбом людина не буде мати статевих стосунків, то це є обмеженням її свобод і суперечить принципам демократичного суспільства, висувачи при цьому цілий ряд аргументів, який ми намагатимемось проаналізувати і спростувати.

Їхня аргументація така: дошлюбні статеві стосунки – це:

"доказ любові";
"можливість дізнатися, чи я підходжу" і чи "інший підходить мені";
Насправді ці роздуми деколи приходять егоїстичні мотиви – "отримати бажану насолоду". "Ці зносини мають чітку мотивацію: безпосередньо приготуватися до майбутнього дарування себе у подружньому житті. Сюди ніби входить і взаємне пізнання, але забезпечене спокусами егоїзму і нерозсудливості. Переконавшись, що вони створені одне для одного, треба зміцнювати взаємне довіря, пошану особистості іншого та переконавання, що повне дарування себе є суттєвою частиною подружжя. Отож, який сенс готуватися володіти чимось, чим вже володієш?"³

Це власне і є відповідь тим хто робить такий закид: "Ми вже пов'язані взаємною обіцянкою, тому можемо собі це дозволити..."

"секс приносить фізичне та психічне здоров'я";

Прихильники цього пункту стверджують, що постійні сексуальні контакти покращують роботу серця, нервової системи, знімають стрес і піднімають настрій партнерів. Тих людей, які сліdkують за своїм здоров'ям, може привабити цей пункт, якби не одне "але". Ця інформація буде корисною для людей, які переступили віковий бар'єр 25-26 років, і живуть у подружжі, а для людей віком від 12 до 24 років, такий підхід закінчиться плачевними наслідками. Найчастіше це виливається у психологічні травми від першого сексуального контакту. Якщо дівчина була незайманою, у хлопця може з'явитися комплекс провини через біль, який він заподіяв дівчині. А якщо незайманим був хлопець, то на ґрунті власної недосвідченості може розвинути комплекс неповноцінності.

У зв'язку з цим аргументом гостро і болюче постають питання контрацепції і ЗПСШ (захворювання, які передаються статевим шляхом), а саме: сифіліс, гонорея, трихомоноз, хламідіоз і найстрашніше – СНІД. Найбільш поширеним засобом індивідуального захисту від

венеричних захворювань є презерватив, який, як засвідчили медичні дослідження, виявляється ефективним, за умови правильного використання, всього у 70% випадків. Він повністю безсилий перед ВІЛ/СНІД і ймовірність зараження від 10% до 45%. Чому ніхто не говорить, що наслідком вживання жінкою чи дівчиною контрацептивних засобів є зниження імунітету, збільшення частоти різних захворювань: серцево-судинних – у п'ять раз, інсульту – у шість раз, раку молочних залоз та матки – у вісім раз, а також виникнення загрози стерильності і безпліддя. Мало того, "неефективна" дія контрацепції може призвести до "небажаної" вагітності, а як наслідок – аборт – вбивство зачатого невинного життя, знищення власної дитини у власному лоні.

НАСОЛОДА

Цей чинник є найпривабливіший для сучасної молоді. З одного боку це так, а з іншого – про яку насолоду може йтися, якщо відбувається насильство. Насамперед, це є насильство психологічне. Наприклад, суспільство тисне на людину і твердить, що стриманість – це неможливо і всі цивілізовані люди займаються сексом, відкинувши старі забобони. Отже, людина, яка ще не досвід-

чила сексуальної близькості, буде почувати себе в цьому суспільстві неповноцінною.

– Ближче та краще пізнати іншу людину і повністю виразити свої почуття.

"Пристосовуватись" до поведінки більшості, підлаштовувати свій вибір до статичного критерію, означає мати ще дитячий світогляд, дитячу поведінку. Дивлячись на суспільство, добре було б зауважити не лише погані його впливи, але бачити його, як місце нашого співжиття, яке має крайню потребу знову почуватися відповідальним за сексуальну моральність, тендітне гніздо життя, яке не може бути виставлене на пограбування – ні ранне, ні зріле". Іншим прикладом може бути, коли секс використовують як рекламу, ламаючи природні стереотипи мислення. І тут відіграють велику роль ЗМІ (засоби масової інформації), які викидають на суспільство потік сексуальної реклами, а від цього страждають найбільш вразливі члени суспільства – діти і підлітки. Від перенасичення у світі сексуальною інформацією діти віком 3-11 років втрачають характерну для них сором'язливість, а підлітки з властивим їм прямолінійним мисленням, сприймають цю інформацію, як норму життя або як інструкцію для "дії".

Можливо, це один з найбільш приємних та емоційних способів виразу почуттів коханій людині, але одне велике застереження: цей аргумент має свою цінність, коли в тебе є тільки один партнер, а якщо цих партнерів є кілька, то про який вияв почуттів може йти мова? Швидше за все, саме така поведінка свідчить про переважання тваринних інстинктів над таким почуттям, як любов. І якщо дивитися саме з цієї точки зору, то це не є можливістю одному повністю виразити свої почуття, а прикриттям для аморальної поведінки, яка становить під загрозу не тільки поняття шлюбу, сім'ї, але й любові, вірності та відданості.

– Необхідність одержати сексуальний досвід щоб в майбутньому почувати себе більш впевнено на "шлюбному ложі";

Цей пункт можна більше віднести до осіб чоловічої статі, бо, як показали соціологічні опитування, 62% дівчат захотіли, щоб їхній майбутній чоловік був досвідченим. Хоча подібне бажання до

свого майбутнього виявило всього 135 молодих людей. За дослідженнями психологів, людина, яка мала вже навіть один сексуальний контакт, наступного разу, на підсвідомому рівні, обов'язково порівняє своїх партнерів, хто з них приніс їй (йому) більше задоволення, а наслідком цього є егоїзм, скерований на задоволення власних бажань, заглушуючи цим співчуття, самопожертву та розуміння. Власне це і є однією з причин руйнування шлюбів.

– Перевірка того, наскільки партнери можуть бути "сумісні у шлюбі".

Що розуміється під самим словом "сумісні"? Якщо мається на увазі тільки сексуальні стосунки, то про наслідки ми зазначали вище, а якщо сімейне життя, то, як показують психологи, підсвідомо розвивається страх втратити партнера, що за своєю силою дорівнює стресу, який переживає людина при розлученні. Крім медичного, є ще аспект моральний, якщо в "іграшкостій" сім'ї народжується дитина. Дитина не є іграшкою, яку після гри можна заховати у шафу. Через такий підхід до сім'ї, зріс відсоток сімей, в яких є лише один батько, а також збільшилась кількість абортів і дітей, покинутих своїми батьками.

ВАРТІСТЬ ДОШЛЮБНОЇ ЧИСТОТИ

Дошлюбна чистота – це найбільший дар, який ми отримали від Творця, і який можемо подарувати лише одній-єдиній коханій особі і лише у благословенному Богом стані – подружжі. При цьому особа береже себе цілісною і вартісною для іншої, пам'ятаючи, що вповні володіючи собою, можна віддати найпрекрасніше, що маєш, тим самим освячуючи і ошасливаючи один одного. Отже, потрібно відкинути упередження, що чистота немодна, що це – заперечення і неповноцінність. Навпаки – це безліч позитивних переживань. Потрібно просто правильно підійти до цього факту і зрозуміти його вартість.

Є різні аргументи за дошлюбну чистоту: біологічні, психологічні, суспільні, і, нарешті, богословські.

БІОЛОГІЧНИЙ АРГУМЕНТ

Біологічний аргумент за дівіцтво виразно стає на бік жінки: для чого існує дівоча перетинка? Яка роль цього органа?

По-перше, це захисний бар'єр від інфекцій. По-друге, дівоча перетинка – це символ. Вона може бути знищена тільки один раз. Неправда, що жінка ставиться до цього моменту байдуже. Дівоча перетинка не відновлюється, не регенерує. Це також ніби знак, що щось відбулося, що дівчина після цього стала іншою. Змінюється її психіка, змінюється будова статевих органів – того, що було вже немає.

Момент пошкодження дівочої перетинки є глибоким пережиттям, що назавжди залишається у пам'яті. Неможливо примусити жінку забути її "перший раз", який на ціле життя залишається в її пам'яті і може стати психічною травмою, котра обумовлює негативне ставлення до будь-яких сексуальних переживань. Так буває, коли названий момент пов'язаний з негативним переживанням, почуттям сорому, провини, кривди або навіть занепокоєння. Переважно дівчина, яка віддає себе хлопцеві перед шлюбом, у глибині душі до кінця невпевнена у своїх діях. Є маса причин через які дівчата і хлопці позбуваються своєї цноти:

– тому що вона (він) його (її) любить, до кінця не знаючи чи він (вона) її (його) також, і хоче подарувати себе йому (їй);
– якщо у цього не зроблю він(вона) мене покине;

– з мене сміються друзі, тому що я ще незайманий (на).

Є багато закоханих дівчат, які прагнуть і фізичного зближення, проте вони відчувають, що така реалізація кохання є не цілком відповідною. Ці переживання найчастіше супроводжуються почуттям провини і жалю, яких не вдається позбутися. Жінка протягом цілого свого життя згадує цей момент. Травма залишається. Перший стосунок запам'ятовується назавжди – цим не можна

легковажити, і чоловік не має права про це забувати.

Така реакція жінки значно поглиблює відповідальність чоловіка. Знаючи, що відбувається з жінкою як психологічно, так і біологічно, чоловік не має права кривдити жінку. Життя показує, що хлопець набагато легше використовує дівчину, якщо він знає, що вона вже була чиеюсь партнеркою. У такому випадку, сили, що його стримують є дуже слаб-

кими. Натомість перед незайманою дівчиною вихований юнак стримає себе, особливо якщо дійсно він її кохає. Тоді дівчачість для нього є вартістю і гальмом: він не хоче її кривдити, хіба вона сама дасть йому знати, що це для неї не є вартісним. Хлопці цноту дівочу розуміють в деяких випадках краще, ніж дівчата.

ТВЕРДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІВ

Психологічні аргументи за дошлюбну чистоту в дівчат виразніші, ніж у хлопців. Загалом у молодих чоловіків фізіологічна реакція сильніша, ніж емоційна. Тому в чоловіків після статевого зближення виникає реакція жалю – це буває пізніше, а перед актом він відчуває напружене тіло, яке потребує розпругнення. Хлопець не дуже піддається емоціям, проте фізичні переживання – бурхливі. Але буває так, що чоловік також відчуває жаль, а якщо не жаль, то принаймні незадоволення собою. Хлопець, який мав сексуальні переживання з дівчиною, коли повертається додому, сердиться на себе, на батьків, друзів, знайомих. Його охоплює неспокій, який виявлюється агресією. Деколи така поведінка – дівчина плаче, хлопець сердиться – допомагає батькам зрозуміти, що саме відбулося між молодими. “Можна сказати, що дошлюбна сексуальна активність є фактором, який породжує невротизм.”

Наступний психологічний аргумент: проблема сорому і сором'язливості. Дівчина з нормальною реакцією відчуває сором. Сором'язливість – це бажання приховати свої найглибші переживання і найінтимніші частини свого тіла. Сором'язливість притаманна також чоловікам. Наприклад, вони неохоче роздягаються нижче пояса. Дівчата легше відкривають себе, проте зберігають сором'язливість, принаймні до першого стосунку. Ось тому поведінка дівчиці є особливою: вона відрізняється не тільки жестами, а також поведінкою. Усі розуміють, що означає “сором'язлива поведінка дівчини”, навіть коли дівчина є роздягнена. Вона і в наготі буде сором'язливою, відповідно своїй сутності, дівочій цноті, яку вважає дорожчою. І навпаки: навіть коли дівчина одягнена, але у її поведінці немає сором'язливості, то щось нашоє на думку, що вона вже мала статевий контакт. Щось у дівчині змінюється, виникають інші риси – зникає власне ця сором'язливість. Щоб це побачити, потрібно тільки трошки ближче поспостерігати за поведінкою дівчат. Зрозуміло, що це справа досвіду і уважного спостереження. Дуже часто дівчина дивується: “Звідки вони знають, що я це зробила? Я ж нікому нічого не казала.” Проте дорослі – батьки чи вихователі – про це знають.

У книжці кардинала Кароля Войтили (майбутнього папи Івана-Павла II) “Кохання і відповідальність” є цікава концепція “поглинання сорому коханням”. Якщо статевий акт відбувається між людьми, які кохають один одного, то дівочий сором поглинається коханням. Так психологічна реакція дівчини збільшує відповідальність хлопця, і це є ще один аргумент за дошлюбну чистоту, бо інакше дівчині буде заподіяна кривда. Якщо це “поглинання сорому” відбу-

ється у законному союзі, який освятив Господь, то кохання ставатиме щораз повнішим. Тоді це один з дарів, які приносить жінка своєму чоловікові. Адже вона віддає йому свою сором'язливість, притаманну кожній жінці. Якщо відсутнє почуття сорому, статевий акт відбувається дуже бідно і поверхнево.

Чоловік переживає статевий акт дещо інакше. Це можна пояснити з точки зору як психології, так і біології. Жінка у статевому акті є ніби “полем дій”, вона все поглинає, ніби її коштом все відбувається. Зрештою, це має особливо наглядні прояви у перебігу вагітності: акт – у ній, зачаття – у ній, дитина зростає також у ній. Жінка за все це платить частинкою себе. В чоловіків все по-інакшому. Під час статевого акту він віддає їй те, що йому непотрібне, від чого все одно мусить звільнитися. Інакше кажучи, він віддає те, що є у нього в надлишку, і це не вартує йому великих зусиль.

Якщо проаналізувати психологічну ситуацію, то можна зрозуміти, чому чоловік легше сприймає статевий акт: йому це здається задарма, приносить приємність полегшення, собою платить жінка. У такому випадку чоловік прагне зближення з різними партнерками тільки щоб отримати задоволення, а жінка шукає чогось іншого: вона хоче бути коханою і погоджується на будь-які форми зближення з чоловіком, щоб зазнати кохання. Переважна більшість дівчат віддаються партнерам із емоційних, а не з фізичних потреб. Жінки чекають на ніжні слова, похвали. Їм би було краще, щоб не дійшло до зближення. Отже, коли жінка провокує чоловіка до певних дій, то це не мусить бути охотою на сексуальне зближення, жінка просто хоче звернути на себе увагу і щоб про неї сказали гарно, натомість він мав би відчути відповідальність за свої дії і не дивитися на кожну дівчину, як на чергову партнерку.

СУСПІЛЬНІ АРГУМЕНТИ НА ПІДТРИМКУ ДОШЛЮБНОЇ ЧИСТОТИ

Існують суспільні аргументи за дошлюбну чистоту – це погляд, що охоплює, крім сексуального партнера ще когось іншого. Перший і найголовніший аргумент проти фізичного зближення до одруження – це доля дитини. Не можна забувати, що статевий акт служить життю і може дати плід, котрий є людською істотою. Дитина, зачата до шлюбу без бажання батьків, ніби “випадково”, навіть якщо буде прийнята ними і народжена, є скривдженою. Дитина повинна бути бажаним плодом кохання.

Є ще глибша відповідальність за дітей, які народилися в подружжі. Кожна дитина має право знати ким були її батьки до їхнього шлюбу. Дитина не буде щаслива і горда за своїх батьків, коли дізнається, що раніше мама була повією, а батько злочинцем. Наше сьогодні належить дітям, які в майбутньому у нас народяться. Це суспільні зв'язки, котрих неможливо уникнути. Потрібно жити так, щоб в майбутньому, дитина була горда за своїх батьків.

Ідеться про право дитини знати, що минуле батьків було наповнене позитивним змістом настільки, що зможе казати: “У мене такий чудовий батько, така добра мама”. І зразу зрозуміло, що такі факти, як “у моєї мами до одруження було кілька чоловіків” або “у батька було кілька жінок до того, як він одружився з мамою”, не викликають захоплення в дитини. Виникають суттєві сумніви на рахунок того, чи це є героїчним минулим? Таке минуле завдає дитині болю.

Наступний аргумент віднесемо до долі партнера. Минуле людини належить коханій людині, навіть якщо зустріч з нею ще не відбулася. Якщо чоловік дізнається, що жінка яку він кохає, має позашлюбну дитину, це завдасть йому великого болю; якщо його кохана належала комусь іншому, навіть якщо вона сама в цьому зізнається – він все одно буде страждати. Зраджене кохання болить. Щоб не скривдити дівчину, котра стане твоєю дружиною і матір'ю твоїх дітей, не маеш права дозволити собі близькі стосунки з тою чи іншою, яка тобі зараз тільки подобається. Третя особа, що постраждає, – це майбутня дружина

чи чоловік сексуального партнера. Справжня його кохана, колись довідавшись, буде страждати. “А, може, не дізнається”? Може не дізнається, але чи це буде виявом справжніх почуттів до коханої особи, коли ми їй не скажемо правду, це буде вияв відсутності кохання. Для повноти кохання потрібно так зберегти себе, щоб можна було подарувати себе вповні. Чим більше володієш собою, тим повніше зможеш себе подарувати. Таке “самоволодіння” є довершеним лише у цілісній особистості, тобто при дотриманні чистоти.

БОГОСЛОВ'Я ПРО ЦНОТЛИВІСТЬ

Щоб перевірити правильність позиції, треба звернутись до Святого Письма, а також думок сучасних богословів. До Бога звертаються всі, навіть ті які в Нього не вірять.

У Біблії знаходимо: “... Покине чоловік батька й матір і пригорнеться до своєї жінки, і будуть вони двоє одним тілом, так що вони не будуть більше двоє, лиш одне тіло. Що, отже, Бог злучив, людина хай не розлучає”¹. Тут йдеться про благословенний Богом стан подружжя, у якому лише хлопець та дівчина – майбутні чоловік та жінка зможуть вповні поєднатися, створивши нерозлучну спільноту любові. Її запорукою є збереження своєї чистоти і взаємне обдарування.

Шоста Божа заповідь говорить: “Не чини перелюбу” або “Не чужолож”. Що тут мається на увазі? Це означає: зберігай подружню вірність та дошлюбну чистоту, якщо хочеш жити у злагоді із власним сумлінням, Богом та людьми, які тебе оточують.

Митрополита комісія у справах родини у своєму зверненні з нагоди святкування Року Родини в УГКЦ зазначає: “Бог є спільною трьох Осіб, з'єднаних всеобіймаючою, беззастережною любов'ю. Ця любов становить суть Його єдності.

Від початку Бог хотів, щоб кожна людина жила в спільноті любові не тільки з Ним, але й з іншими людьми. Господь, як Творець, є найкращим знавцем людського серця, його найглибших прагнень і бажань. Він знає, що кожен прагне любові тривалої, вірної і чистої вже тут, на землі, тому встановив спільноту близькості та інтимності між чоловіком та жінкою”². Чому ж ми, люди, так наполегливо намагаємось зруйнувати такий прекрасний Божий задум щодо кожного з нас, чому так нищимо самих себе та інших, нівелюючи поняття “щастя”, “вірності”, “любові” та “самоповаги”?

Кохання молодих людей деколи не вистачає реалізму. Тому потрібно знайти своє місце у світі. Якщо людина не має особистого контакту з Богом, то богословських аргументів вона не зрозуміє, оскільки цих вартостей вона не сприймає. Хоч цей аргумент є найголовнішим, а всі решта тільки доповнюють цей, але простіше зрозуміти попередні пункти. Господа не можна безпосередньо побачити, почути і зрозуміти. Для цього потрібна тільки віра. Встановив: чистота є “моїм особистим зверненням до Бога”

– це єдине правильне розуміння чистоти.

Чистота є вартістю не сама по собі, а похідною, доповнюючою. Основною вартістю є кохання. Чистота – це його функція: володіти собою, щоб в цілісності віддати себе. Отже для великого кохання чистота не є проблемою, а там, де кохання немає, чистоту зберегти важко.

Належним засобом дотримання повної дошлюбної чистоти є особистий контакт людини з Богом. Потрібно пам'ятати і розуміти, що тільки це є повною реалізацією людського “я”. Потрібно мати коло себе людей, які знають ціну справжніх цінностей. Тому що, ми всі потребуємо гарного прикладу та доброго впливу людей, що нас оточують – родичів, вчителів, друзів. Бо те, що вони нам дають, впливає із щирого почуття, а не із бажання купити нас, що роблять засоби масової інформації. Дуже важливо довіритися людині, яка є добрим прикладом для нас, навіть тоді, коли не можемо відразу зрозуміти її.

Є дві категорії друзів: одні – гарним прикладом допомагають вам будувати власну особистість, інші – штовхають вас у прірву. Отже, від того, яких друзів ми вибираємо, великою мірою залежить, якою людиною ми станемо.

ВИСНОВОК

Дошлюбна чистота або ж цнота – великий дар Творця нашого життя, який ми у свою чергу, даруємо лише одній-єдиній коханій особі, з якою раз і назавжди пов'язуємо нашу долю, творячи спільноту любові. Чистота, яку ми збережемо, буде запорукою нашого майбутнього щасливого родинного союзу: нерозривного і тривалого, цнота – запорука збереженого фізіологічного здоров'я та здоров'я психологічного, морального не лише особистого, а й нації в цілому, адже всі у суспільстві становлять єдине ціле і неморальний проступок однієї людини обов'язково відіб'ється, раніше чи пізніше, на комусь іншому. Плекаючи дошлюбну чистоту, ми зберігаємо власну гідність, самоповагу, цілісність особистості та вірність своїй майбутній дружині (чоловікові) і це буде запорукою подальшої подружньої вірності. Зберігаючи себе незайманими, ми уже зараз піклуємось про своїх майбутніх дітей, які колись мають шанс, таким чином бути не абортіваними, а любленими і народженими у повноцінній, благословенній родині, яка берегтиме і виховуватиме їх; а самі діти будуть, безумовно, пишатися батьками, які з любов'ю і взаємоповагою ставляться один до одного, шануючи те, що у свій час майбутній тато і мама зберегли свою дошлюбну чистоту заради взаємного щастя та щастя власних дітей. Зрештою, збереження дошлюбної чистоти більшою мірою відноситься до сфери моралі, а не фізіології, тому, якщо хочемо бути для когось добрим прикладом і порадою у житті, якщо хочемо жити у мирі із власним сумлінням, плекаймо те, що найдорожче, не наражаючи на небезпеку ні себе, ні інших.

Чистота завжди пов'язана з любов'ю, насамперед із тією Любов'ю, яка нас створила, з Божою Любов'ю. Чистота є символом, відповіддю людини на Неї: “Хочу зберегти чистоту, щоб довести свою приналежність до Любові”. Міцні особисті взаємовідносини, відчуття зв'язку між людиною і Богом – це умови, за яких чистота прищеплюється легко. Наприклад: цілібат (збереження пожиттєвої чистоти, живучи самотньо) – це не така проблема. Якщо бути в глибокій прив'язаності і відданості Богові це не є неможливим. Зрештою, аналогічним закономірностям підпорядковані людські стосунки. Якщо дуже кохаєш людину, не важко бути їй вірним. Невірність загрожує лише тоді, коли любов відсутня. Отже, чистоту важко зберегти, якщо нема кохання, любові. Інакше кажучи, чистота – це найвища міра володіння собою для того, щоб повністю віддати себе. Вона є мірилом любові та гідності особи.

Ярина ЛОЗИНСЬКА
учениця 10 класу
науковий керівник:
Іванна ОЛІЙНИК,
вчитель біології

<http://www.ugcc.lviv.ua/>

Папа відмовився від титулу «Патріарх Заходу»

Папа Римський Венедикт XVI відмовився від одного з дев'яти традиційних титулів понтифіка «Патріарх Заходу». Як пояснили у Ватикані, зроблено це як жест доброї волі для встановлення більш тісних зв'язків із Православною церквою.

У березневому виданні офіційного ватиканського довідника «Annuario Pontificio» за 2006 рік титул «Патріарх Заходу» відсутній. У той же час за понтифіком залишилися такі традиційні титули, як «Вікарій Ісуса Христа», «Верховний понтифік Вселенської церкви», «Слуга слуг Божих» тощо.

«У минулому Патріархат Заходу протиставлявся Патріархату Сходу, – пояснив кардинал Ачїлле Сільвестріні,

що був керівником канцелярії по обрядах східних Церков. – Я думаю, що Папа хотів усунути такого роду протиставлення, і його вчинок мотивувався прагненням до екуменічного прогресу».

Звертання до Папи Римського як до «Патріарха Заходу» традиційно було в переліку титулів перед «Примасом Італії», і з'явилося після Великого розколу в 1054 році, що розділив Православну Церкву і Святий Престол. Вживали його рідко – аж до 1870 року, коли цей титул був введений у папську термінологію на Першому Ватиканському соборі.

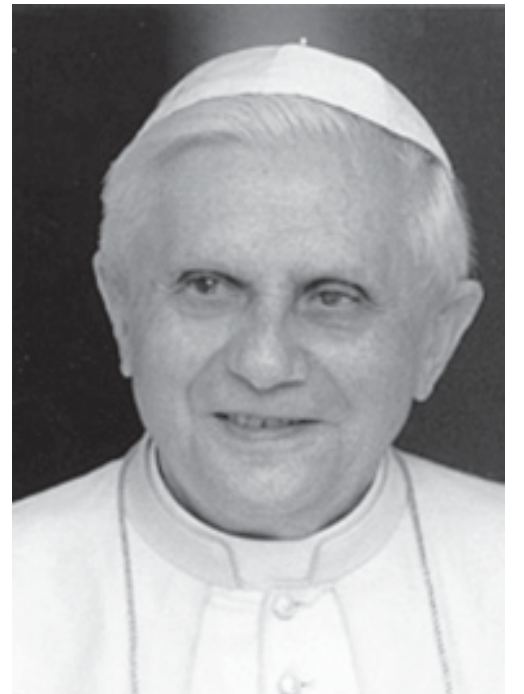
Нинішній крок не є несподіваним, бо папа від початку понтифікату виступав за необхідність зміцнення діалогу із Православною Церквою, вказавши на необхідність подолання тисячолітнього розколу.

У своєму посланні православно-католицькому симпозиумові, що проходив минулого року в італійському місті Асичу, понтифік призвав послідовників обох гілок християнства посилити молитви й діалог, ціль якого – зближень Церков: «Пошук повної, наочної єдності всіх учнів Христа бачиться мені невідкладним сьогодні, а для цього необхідна повнота духовності й ріст взаємної любові». За визнанням Венедикта XVI, його «робить нещасним» той факт, що представники двох Церков не можуть спільно проводити Євхаристію. «Досягнення повної Євхаристійної єдності християн (спільного причастя

й служіння Літургії) повинно бути метою для всіх, хто належить до Римо-католицької Церкви». Венедикт XVI акцентував на тому, що в сучасній ситуації саме літургічна єдність може стати основою для «повного й зримого» подолання багатовікового розколу. Понтифік зізнається, що факт відсутності спільних богослужінь робить єдність важкодосяжною.

Папа Римський Венедикт XVI висловив задоволення поновленням діалогу між католиками й православними, котрий «протягом багатьох років зазнавав серйозних труднощів через внутрішні і зовнішні причини». Він сказав: «Ми не повинні задовільнятися проміжним етапом. Необхідно досягти повної єдності й примирення серед християн, підкоряючись волі Спасителя». За словами Папи, на даному етапі православно-католицького діалогу варто обговорити дві теми: перша спрямована на «усунення розбіжностей між обома сторонами», друга повинна враховувати «першорядне бажання зробити все можливе, щоб відновити повну спільність – головне надбання громади учнів Христа».

У Російській православній Церкві не розділяють оптимістичного погляду Ватикану на стан православно-католицького діалогу, вважаючи, що ватиканська дипломатія використовує примітивну тактику: наступати й потім, через якийсь час, говорити: «А тепер давайте все забудемо». Мається на увазі перенесення осідку Глави

УГКЦ зі Львова до Києва. Якщо уніатство – це міст між Сходом і Заходом, то, вважають у Москві, якщо це є міст, то він замінований, і йти по ньому небезпечно. І все ж там висловлюють надію, що «Католицька Церква, у якій у нас багато друзів, знайде в собі мужність більш рішуче, на практиці відмовитися від місіонерської конкуренції із православ'ям і прийти до чесного й послідовного співробітництва, про яке так добре сказав Папа Венедикт XVI».

За матеріалами інтернет-видань

Наболіле

Господь не зробить за нас того, що маємо зробити ми!

В ці світлі дні святкування П'ятдесятниці, коли серця наші наповнені справжньою радістю і миром, годі спокійно спостерігати, як зло і беззаконня руйнує серця наших дітей і молоді. Здавалося б, чому порушувати ці питання, адже так живе увесь світ, адже це входить у норму нашого життя. Однак боюся, що Господь колись запитає нас: «Чому ви, Мої пастирі, мовчали, коли зло роздирило Церкву? Чому ви так спокійно, дбаючи про свої особисті справи, забули про Мене, про Мій Закон?»

Ми не можемо спокійно реагувати на те, що твориться у нашому хворому так званому «християнському» суспільстві. Ми є люди Церкви, народу Божого. Коли ж зло все більше і більше захоплює до себе наше майбутнє, хто ж прийде до наших церков через 20 років? Чи нашу Церкву чекає доля церков Європи й Америки, коли їх просто закривають або перетворюють на зали ігрових автоматів чи барів?

Найбільше обурює те, що у наших родинах занедбане виховання. Батьки дбають лише про те, щоб дитина була модно одягнена, добре харчувалася, була власником сучасного мобільного телефону, комп'ютера чи навіть автомобіля. А питання, чи діти живуть моральним життям, чи не порушують вони Закону Божого – це батьків зовсім не цікавить. Батькам байдуже, чи їхня дитина культурна, чи вмє вона сказати: «прошу», «будь-ласка», «вибачте». Головне для них у житті – дати дитині освіту і роботу, а потім випустити з хати, вважаючи, що зробили все, що необхідніше для їх дитини.

Держава ж не дбає зовсім за на нашу юнь. Наші діти і молодь нікому не потрібні. Якщо батьки не занесуть чиновнику університету чи інституту хабара – дитина не поступить у цей заклад. Якщо дитина вже здобуде освіту, знову треба дати хабара – для отримання роботи. Якщо ж діти не мають батьків – вони просто стають сміттям суспільства – незважаючи на часом великі задатки і

таланти у їхніх серцях, дані їм Господом, які потрібно розвинути.

Останніми тижнями по наших землях прокотилася хвиля самогубств молодих людей, про які ніхто чомусь не говорить. Ми тільки ставимо безглузді питання, чи можна їх хоронити зі священником. Останнє самогубство відбулося на самий Великдень в одному із сіл Львівщини. Я розумію цих бідних людей, співчуваю їм і молюся, щоб милостивий Господь зглянувся на біль, крик та розпач їх душ і дарував їм Царство Своє.

Наслідки бездіяльності батьків, держави і суспільства є наступними:

Діти і молодь вживають алкоголь у надмірних дозах. Мені особисто доводилося бачити п'яних дітей і молодь у наших селах і містах під час Великодніх свят. Результатом сп'яніння є часті бійки, ненависть, злоба і гвалтування.

Розпушта. Сьогодні є нормальним серед наших дітей і молоді «скуштувати» фізичної насолоди тіла. Справи пішли так далеко, що є випадки збочення. А наші телевізійні реклами ще підсилюють це природне бажання плоті захистити презервативом від інфекційних хворіб багатьох партнерів.

Антиморальне життя. У серця наших дітей і молоді погано входить не Закон Божий, а закон джунглів: «Вживає той, хто сильніший!» Перебуваючи під страшним тиском телевізійних фільмів з насильством, бойовиків, трилерів, комп'ютерних ігор, важкої рок-музики, вуличних компаній, наша юнь втрачає людські якості особистості, як-от доброта, милосердя, прощення, і перетворюється на здичавілу юрбу.

Егоїзм та еґоцентризм. Наші молоді люди думають лише, де б безкоштовно випити алкоголь, гарно поїсти, використати чийсь гроші і забавитися. Найважливіше питання сучасного життя нашої молоді звучить так: «А хто мені

може щось дати?» Помалу зникають у нашому суспільстві поняття альтруїзму, коли потрібно забути про себе, а подумати про когось іншого.

Наркотики. Важко сьогодні перейти спокійно ввечері вулицями міста чи села: часто можна натрапити на молодих

людей, які щойно прийняли дозу «травки» чи сильного наркотика, введеного шприцом, або просто нанюхалися ґумового клею. Дії цих людей є непередбачувані. Їх свідомість дорівнює майже нулю. В той момент вони або роздягаються донага або б'ють скляні вітрини магазинів, розмахують перед перехожими ножом чи розбитою пляшкою.

Байдужість. Чому сьогодні так мало молоді і дітей у наших Церквах? Бо їм нецікаво стояти в храмі півтора години і дивитися, як священник виконує літургійні дійства. Для них це – повний нонсенс. Краще поспати, випити і щось поїсти. Нашій молоді байдуже, що в лісі після своєї заваби вони залишають купи порожніх пляшок, паперу, обгортки з шоколаду, презервативів тощо; їм байдуже, що кругом звучить чужа (переважно російська) мова і самі вони розмовляють суржиком. Вони не цікавляться питанням: а що я дам моїй Україні, моїй Церкві, моему місту чи селу?

7. Невпевненість у житті і розпач. Сказав наш Господь: «Я – виноградна лоза, а ви – гілки. Хто відітнеться від Мене – всохне» (Євангеліє від Івана). І саме це можна побачити на наших бідних дітях і молоді, які не знають, навіть живуть на цьому світі, які, не маючи виховання вдома, опіки держави, уваги суспільства, піддаються легко під згубний вплив світу. А світ лежить у злі, насильстві, ненависті і злобі. Наша юнь не знає, що життя – це боротьба за справжні цінності. А цими цінностями є Господь Бог, сім'я, друзі, любов, кохання, радість, мир, спокій, віра, надія, милосердя, прощення...

Один з наших священників сказав мені, що непотрібно торкатися цих питань, а спокійно сидіти у храмі і молитися. Молитва – це добре, але Господь не зробить за нас того, що маємо зробити ми.

Тому як священник Христової Церкви прошу вас, дорогі християни: подумаймо, як зупинити дію зла, яке знищує день за днем душі наших дітей і молоді! Як ми, як потужна сила Церкви, практикуючи щоденне особисте життя у Господі, зможемо дати бій злу і захистити самих себе? Яку потрібно розробити стратегію? Як впливати на державу і суспільство? Що ми, як Церква, можемо зробити?

Дякую Господу, що ми маємо ще багато золотих сімей і родин, які живуть християнським життям, практикують справжні цінності і борються за своє спасіння. Такі сім'ї є прикладом для моєї сім'ї, такі батьки є зразком для мене як батька, такі чоловіки є взірцем для мене як чоловіка.

Тримаймося ж разом нашого Господа, щоб, живучи у Ньому, ми виховали своїх дітей і молодь для нас, для Церкви, для України, для Бога.

Свящ. Андрій КАЦУК

Карабах іде – пси забкають, або пси забкають, а карабах іде. Суть же міжється?

Саме так можна охарактеризувати галас, що здійнявся довкола перенесення осідку Глави і Отця УГКЦ кардинала Любомира Гузара і 60-ї річниці Львівського псевдособору 1946 року. Процес пішов і нема на то ради, і вже ніяке завивання нічого тут не змінить, як би хто із шкіри не ліз. Адже ніхто не зміг зашкодити у свій час приїзду на Україну світлої пам'яті Папи Івана Павла II, хоч галас був неймовірний. Цей галас дав змогу побачити, хто є хто, або хто за ким стоїть і, як і теперішній, може багато пролляти світла.

Київський патріархат поставився до перенесення осідку УГКЦ зі спокоем і витримкою. Натомість представники Московського патріархату – як в Москві, так і в Україні суцільно – як завжди: ультимативно і галасливо агресивно. Автокефальна Церква підвигала в дусі Москви, що може бути свідченням того, з чієї руки вони їдять. Це стає ще очевиднішим у світлі останніх повідомлень інформ-агентства «Інтерфакс» про те, що Глава УАПЦ митрополит Мефодій підтвердив інформацію про підготовку переговорів представників Церкви з УПЦ МП: Дійсно, наприкінці минулого року ми звернулися до Предстоятеля УПЦ митрополита Володимира з пропозицією поновити діалог, розпочатий 1995 року». Предметом переговорів владика Мефодій вважає «спосіб об'єднання і набуття помісності, який би задовольнив усіх». Необхідність діалогу з УПЦ МП була однією з головних причин відмови УАПЦ від об'єднання з Київським Патріархатом. Як свідчить прес-реліз на офіційному сайті прес-служби УПЦ, «серед інших важливих питань, що розглядалися на Священному Синоді, слід відзначити рішення про відновлення діалогу з УАПЦ.

Для відновлення діалогу з УАПЦ Священний Синод благословив продовження роботи Комісії, утвореної на засіданні Священного Синоду 22 листопада 1995 року, і поновив її склад».

Отже діється з нашими козаками і «козацькою» незалежною Церквою. Як тут не згадати Степана Руданського, який писав, що козак дивиться на копицю вдаль і каже: «ото церква, в якій я молився», – а інший каже: «то церква, в якій я хрестився». Коли я вперше прочитав ці слова, «ярость благородная» наповнювала моє серце, але сьогодні, дивлячись на діяння сучасних «козаків», переконуємося в його правоті.

І це ще не було б нічого дивного, якби завивання було чути тільки з цього боку. Подібний голос – майже в унісон – чути і від «своїх»: «Навіщо УГКЦ «святкує» річницю псевдособору 1946 року?»

Олега Гірника у «Народному Оглядачі» (<http://observer.sd.org.ua>), хворобливі амбіції чи ображена гордість якого не є оправданням і не дозволяють обливати брудом та з сарказмом насміятися з Церкви і її Глави. Той, хто іде дорогою Хама – чи сміє він надіятися на любов і пошану, в тому числі власних дітей і внуків? Не випадково ж четверта заповідь дана з обітницею – буде тобі добре та довго житимеш на землі.

З приводу 60-річчя Львівського псевдособору Отець і Глава УГКЦ кардинал Любомир Гузар сказав: «Цю трагічну сторінку в нашій історії Церква використовує як нагоду для при-

це і є по-українському хресний хід чи обхід».

А ось що пише митрополит Андрей Шептицький: «Обхід («процесія») – то також добре християнське діло, в якому сходяться християни в ім'я Боже, щоб віддати Богові честь і хвалу. Обхід святий представляє нам ціле наше життя; йдемо всі разом, напереді нас несуть святий хрест, усі християни йдуть під проводом свого душпастиря. Несуть коругви, на яких вимальовані ікони Преч. Діви Марії й Святих Божих. Ті коругви означають, що Пречиста Діва Марія й Святий мають бути для нас, християн, прикладом нашому життю...

Обхід пригадує нам іще одну велику правду святої віри, а саме ту, що дорога до спасіння є спільна для нас усіх. Жити по-християнськи – це обов'язок не лише кожного християнина, але й кожної родини і кожної християнської громади... Коли люди сходяться на молитву до церкви, або громадою відбувають процесію, то це так, якби голосно призналися до християнської віри й потверджували, що кожна родина й кожна громада має і хоче бути християнською... Мушу Вам іще про той обхід таке сказати, що християнам треба при обході так набожно заховуватися, як би на самому набоженстві. Всякий церковний обхід – це також Богослуження. Тому, хто бере в ньому участь, той мусить при ньому молитися, єднатися в молитві з іншими... Як у цій ювілею, так і в цілому християнському житті: велику силу має перед Господом Богом ця єдність християн у побожних добрих ділах. Ісус Христос сказав: «бо де двох або трьох зберуться в моє ім'я, там і я серед них» (Мт. 18, 20)... Чи то в

церкві зберуться всі на відправу й одним голосом усі співають, чи в однім обході відвідують церкву, чи на похороні всі в'яжуться в тім добрім ділі милосердя, скрізь те їх добре діло має більшу заслугу перед Господом Богом для того, що воно спільне. Всюди вони зібралися в ім'я Ісуса Христа, і для того Ісус Христос є з ними... Хоче Христос із людей чужих між собою зробити одну святу родину... Для кожного ця спільна молитва приносить тоді більшу користь, ніж якби тільки кожний сам один молився. У такій молитві кожний не лише про себе молиться, але й за всіх. Кожний має користь не лише зі своєї молитви, але і з молитви інших. Праведний грішникові випросить у такій молитві покаяння. Невинна дитинка випросить ласку та благословення Боже для своїх родичів. Ісус Христос і сам наче приступає до такої спільної молитви та додає їй сили». (А. Шептицький. ПАСТІРСЬКИЙ ЛИСТ, ПИСАНИЙ У КРАСНОПУШЦІ В ДЕНЬ СОСТРАДАНИЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ДНЯ 8 (21) ЧЕРВНЯ Р. Б. 1901).

У Спільному пастирському посланні єпископату Галицької церковної провінції з нагоди 950-ліття Ювілею Хрищення Руси-України Андрей Шептицький та інші тодішні ієрархи УГКЦ наголосили: «Лучімся в цьому році в ювілейних торжествах та обходах там, де вони тільки можуть відбуватися, а в тих торжествах уникаймо всього того, що ділить і роз'єднує, а шукаймо всюди того, що лупить і єднає» (ЛАЕВ: червень-липень 1938, стор. 81-86).

Справді, греко-католицька преса, можливо й, убога, як пише опонент, але не продажна. А, як каже російське прислів'я, «бедность – не порок». З

«благоволінням дотикаючись до дешевої копії» Туринської плащаниці, не тільки я особисто, але і багато людей могли б розповісти про свій досвід молитви і «дотикання» до цієї «дешевої копії». Так, копії, але чи справді «дешевої» для кожного з нас, християн?

Чому ієрархи УГКЦ не організували скорботні хресні ходи, коли відзначалась річниця голодомору? – запитує п. О. Гірник. Треба знати, що такі організували: коли Глава і Отець УГКЦ Любомир Гузар був у Києві разом з представниками інших Церков, то Архієпископ Львівський Ігор Возняк разом зі священиками і вірними молився у Львові, лежачи, обходячи місця страждань і смерті з молитвою та запаленими свічками.

Тепер «проводиться страшний експеримент над нашим народом; тепер триває справжній геноцид, ще страшніший, бо більш витончений», – а який стосунок до цього має ієрархія і що вона робить для того, щоб «нищити» українців? Не знаю, чи львів'яни бачили, як на наших вулицях люди масово замерзли від холоду. А якщо бачили заморожених людей, що вмирили біля воріт їх дому, лежачи, як євангельський Лазар, і не допомогли їм, то чи справді вина у тому ієрархії, що не змогла розтопити зачерствілі серця?

Чи займається УГКЦ освітою? З усіх Церков Київської традиції щодо освіти УГКЦ виглядає якраз найпривабливіше. Може, комусь з боку видніше, але незаперечним є той факт, що багато недовчених семінаристів у греко-католицькій семінарії тепер займають чільні місця в структурах інших Церков.

Вже давно канули в лету ті часи, коли вигляді запах торішнього снігу у посвячених осіб був свідченням їх високого духовного життя, а свідченням цього є нехтування тілом і всім, що з ним пов'язане, включаючи засоби гігієни. Чи не стали ми часом подібними до тих вередливих дітей, про яких говорив Христос: «З ким мені порівняти цей рід? Він подібний до дітей, що сидять на майданах і гукають до інших, кажучи: «Ми грали вам на сопілці, та ви не танцювали; ми голосили, та ви не били себе в груди». Бо прийшов Іван, що не їсть, не п'є, а вони кажуть: «Біса має». Прийшов Син Людський, що їсть і п'є, і вони кажуть: «Ось ця людина – ненажера і п'яниця, друг митників та грішників». І виправдалася премудрість власними ділами» (Мт. 11, 16-19). Якби монастирі й монаші келії обростили мохом і павутинням, то, мабуть, знайшовся б інший голос, який порадив би їм зробити євроремонт, бо це – непобожно і є згіршенням для інших жити по вуха у бруді.

Є певна категорія людей, що чіпляється і до того, і до іншого. Справа полягає в тому, що коли хтось не хоче чути правду, завжди знайде виправдання своїй критиці. Остаточний же вирок виносять не сварливі і вперті у своїй омані критики, а діла. Добре було б, якби ми перестали судити інших людей і Церкву за нашими уявленнями і нашою гоноровістю.

«Нехай Премудрість простить немудрим!» Не заперечую – хай так стається.

о. Тарас КРУПАЧ

мирненню з православними братами, а не для звинувачень... Ми хочемо пробачити тим, хто протягом сорока років переслідував і забороняв Церкву та її діячів. Ми хочемо поставити крапку. І хоча не можемо забути цієї дати, вона не повинна бути вічною причиною ненависті».

«Звідки в УГКЦ раптом традиція «кресних хадів»? – питається згаданий «дослідник». – У нас завжди були урочисті процесії на великі свята, на свято Євхаристії, на Богоявлення...». Дійсно, «кресних хадів» в нашій традиції немає, а є хресний хід, обхід чи процесія. Чи існує протиріччя між цими словами?

З польсько-латинського культурного впливу увійшло у наш вжиток слово «процесія», як одна із форм побожності. Приймаючи Берестейську унію, наші єпископи в артикулах поєднання зазначили: «щоб не примушувано нас до процесій на свято Тіла Христового, тобто щоб не накладано нам обов'язку проводити процесії з Найсвятішими Тайнами, бо в нас є інший спосіб почитання святих Тайн».

Процесія, як подає нам «Большой польско-русский словарь», це «церк. крестный ход, церковное шествие». Латинське слово «processio» – «торжественное, обычно многолюдное шествие» або, як це подає український варіант «Словника іншомовних слів», – просування вперед, урочистий масовий похід. Отже, процесія

Лист з Італії

Працюю я в Римі. Робота тут важка. Але найстрашніше не це, а моральна сторона. Багато наших жінок працюють в повній ізоляції, у них немає вихідних днів, вони ні з ким не спілкуються. Через брак спілкування зі своїми людьми, пережитого шоку, сексуальних домагань у них порушується психіка. А скільки тут загинуло наших громадян: хто закінчив життя самогубством, хтось потрапив під колеса машини, хтось помер від хвороби. Їхні тіла спочивають в італійській землі, бо коштів на перевезення часто бракує, а найголовніше – неможливо вчасно оформити документи. Жах, правда? Знайомі, подруги покійних ідуть на те, що спалюють тіло, щоби хоч порошок привезти на рідну землю, аби рідні мали змогу навідувати могилу своєї мами, бабусі, доньки, жінки, сестри... Державі ми не потрібні зі своїми проблемами, скільки б до неї не зверталися.

Але тут, на чужій землі, ми не пропали, бо у нас є наша українська церква (навіть маємо їх три), яка піклується нами, розділяє горе і радість. Якщо немає роботи, житла, захворів хтось із рідних на Україні, образив сеньйор чи сеньйора – біжи у церкву: там тебе вислухають, допоможуть знайти роботу, відправлять безкоштовно до лікаря, помоляться на службі за здоров'я хворого, недужого. Так само і в радісну мить біжиш до церкви. Що це за неділя без Служби Божої, без проповідей і настанов отців? Там визнаєш усі новини, зміни в законах щодо питань легалізації, там зустрінеш знайомих. А скільки концертів організує церква, скільки цікавих зустрічей з творчими людьми! Які прекрасні шевченківські вечори, гаївки коло церкви! А як гарно я провела цього року Святий Вечір!

При нашій церкві діє чоловічий монастир василіян. І хоч це, напевно, заборонено, та вони відкрили для нас двері монастиря, щоб дати можливість заробітчанами на далекій чужині відсвяткувати Різдво. Наші жінки наготували 12 страв: наліпили вареників з грибами, з капустою, зварили борщ, приготували оселедець, кутю. Сестри-монахині з Бразилії, які приїхали до Риму на Різдвяні свята, напекли запашних пампушків. Прийшов на вечерю і Владика Гліб (Лончина). Ми разом засвітили свічки і Владика поблагословив кутю. Привели під руки 90-літнього отця, який тримав у руках охалку запашного сіна-дідуха. Приїхали отці з Бразилії, Мексики, Німеччини, Польщі. Всі розповідали, як у них святкують Різдво українці. А як ми колядували, згадували цікаві історії, читали власні вірші! Отець Профирій – парох нашої церкви – піклувався, щоб у кожного була серветка, виделка. Він був для нас як батько. Боже, це свята людина, бездонна доброта!!! Ще й подаруночки кожному роздавали. Цей Святий вечір став для мене незабутнім.

Хотілось би ще розповісти про концерти, присвячені Дню матері. До нас приїжджали Сашко Пономарьов, Оксана Білозір, Павло Дворський, Тарас Петриненко, «Пікардійська терція», гурт «Соколи».

А які прекрасні нічні чування були цього року! Вночі до Риму привезли копію ікони Заварницької Богородиці. Ікону зустрічали зі сльозами на очах, зі співом пісень в її честь, із запаленими свічками. І це – десь о 2-й годині ночі. Яка вона була прекрасна: все замаяна білими лілеями і рожевими орхідеями... Ми всі плакали від радості, що можемо пригорнутись до неї.

Ще на чуваннях були вікторини з подарунками, миропомазання, Служба Божа за здоров'я. На вулиці розпалювали вогнище, у якому палили папірці, списані нашими гріхами. Нам безкоштовно роздавали каву, солодощі, вино.

Ще при церкві випускається українськомовний часопис «До світла», діє українська недільна школа для дітей віком від 5 до 15 років. Традиційними стали паломництва до святих місць в Італії, Франції (Люрд). При церкві створено юридичний та медико-психологічний відділи, організацію спілок самопомогі.

Тут, у церкві, нас вчать жити в мирі і взаєморозумінні з іншими християнами. В неділю відбулась Служба Божа, яку відслужили два священники – греко-католик і отець з Руської православної церкви. Після служби вони потискували руки, а ми аплодували.

На свято Покрови італійці надали нам один із найбільших у світі храмів – костел Марії Маджори, де наші священники відправили службу. І туристи, й італійці були справді вражені співом хористів і відпратою у візантійському обряді. А коли українці проспівали «Отче наш» на італійській мові, нам гучно заплудували. Чимало італійців прийняли з рук наших отців Святе Причастя.

Ще багато можна було б писати, та всього не напишеш. Ось повернусь додому і про все всім розповім.

З повагою Ольга М.

“ЦЕРКОВНІ” МАРНОВІРСТВА

Дивно, але факт: для Церкви, що зобов'язана боротися із забобонами, ці самі забобони є однією з найсерйозніших проблем і пов'язані вони ні з чим іншим, як із церковним переданням. Із часів князя Володимира Церква викриває марновірства, пишуться книги, але, на жаль, багатьом парафіянам більше подобається довіряти усним джерелам інформації – нашим незабутнім бабусям, і, що примітно, «духовними чадами» цих бабусь стають люди освічені, інтелегентні. Отож, любов наших людей до марновірств просто безграмотністю не пояснити – тут усе набагато складніше. Так що ж у Церкві є релігією, а що – міфом? І чим релігія та міф відрізняються між собою?

Людині притаманне прагнення до духовного життя, потяг до спілкування з Богом є в кожного, незалежно від національності, віку чи професії. Але якщо людина позбавлена знання про Боже Об'явлення, то її дух починає працювати «в автономному режимі» і природне релігійне почуття починає синтезувати свою релігію. Іноді це буває масово, іноді – індивідуально, тривало або короткочасно. Бог же не обмежує волю. Але справжню релігію придумати неможливо – вона дається безпосередньо Богом в Одкровенні.

У дохристиянський період такою релігією було старозавітне юдейство, хоча марновірства й забобони зустрічалися і там: постійне прагнення власти в ідопоклонство, або інша крайність – часто засуджувані Христом перекази старців (Мр. 7, 3; Мт. 15, 3).

Якщо людина позбавлена віри у справжнього Бога, то у що б вона не вірила, вона буде язичником; язичність пронизуватиме всі сфери її життя, її світогляд, особливо на рівні побуту.

Позбавлена релігійної складової, язичність трансформується в ідеологічні й соціальні форми. Згадаймо хоча б радянський час: релігії – у звичайному розумінні цього слова – не було, а культ залишився: віра у «світле майбутнє» замінила сподівання життя у вічності. Язичність – це психологія, це коли духовність підмінюється душевністю; це – стан душі без Бога. І таке, як це не дивно, часто можна спостерігати й у церковних колах.

Рідна сестра язичності – магія, тобто прагнення людини підкорити собі духовний світ, «бути як Бог» (Бут. 3,5). От як про це пише о. Олександр Мень: «Для мага радість містичного богоспілкування – порожній звук. Він шукає лише досягнення могутності в повсякденному житті – на полюванні, в землеробстві, у боротьбі з ворогами. Цей антагонізм залишався навіть тоді, коли магія почала переплітатися з релігією. Магізм чекає від Неба тільки дарунків; природу він хоче поневолити, у людському суспільстві насаджує насильство. Общинність і влада стають над духом. Людина, зливаючись із спільнотою, потрапляє під гіпноз колективних уявлень». Таким чином, в основі магізму лежить принцип: «ти – мені, я – тобі».

Таке ставлення до Бога часто можна спостерігати і серед наших сучасників – згадаймо прислів'я: «Грім не вдарить – мужик не перехреститься». Люди поспішають у храм ставити найтовстіші свічки, начебо Бог має у них якусь потребу, і роблять це в повній упевненості в тому, що всі проблеми в житті стаються через те, що їх «зіпсував» сусідський чаклун. З таким же успіхом вони звертаються до всіляких «бабок» та екстрасенсів.

Інша крайність – це коли ритуал є не орелігійним, а чисто психо-

логічним дійством, без глибокої духовної складової. Такі люди ходять до храму «поплакати». Доводилося бачити, як певна дама після слізної «молитви» і здіймання угору рук не змогла абсолютно нічого сказати на сповіді, заявляючи, що у неї «немає гріхів». А коли я відмовився її причащати, то все її «благочестя» в моменті вивітрилось і на мене вилився цілий потік обурення. Для неї священник і церковні правила – ніщо: вона прийшла до храму «споживати» благодать, нічого не даючи взамін.

Повертаючись до теми «свічкового благочестя», не можу не зауважити, що для багатьох людей примітивний акт запалювання свічок у храмі є чи не найосновнішим у

їхньому духовному житті (це так само, коли б людина, що бажає купити ювелірний виріб, обмежилася б тільки тим, що викрутила б у ювелірному магазині клямку і, по вуха задоволена, навіть не заходячи до магазину, відправилася б додому, пишаючись «придбанням»). А ще – Боже упаси передати свічку лівою рукою або переставити раніше поставлені кимось свічки: це моментально викличе бурю гніву, оскільки той, мовляв, зазіхнув на чужу свічку! До того ж, може бути обвинувачений ще й у чаклунстві.

Багатьох парафіян, виглядає, треба просто «купати» під час водосвяття: слова «крапля освячує море» – не для них; вони вважають, що лише коли їх «облили» водою – і здоров'я буде, і гріхи простяться.

На жаль, не цураються марновірств та забобонів і деякі представники духовенства. Відомо, наприклад, що в деяких селах існує звичай: коли приходить час якійсь молодіці народжувати, священник поспішає відкрити у храмі Царські врата, по-святотатськи асоціюючи їх із жіночим лоном, щоб забезпечити вдалі пологи. Це так називана гомеопатична (наслідувальна) магія. Подібно у чаклунів Вуду ганчіркова чи глиняна лялька асоціюється із самою людиною, на яку нібито поширюється шкода, нанесена ляльці.

Бувають священники, які забороняють парафіянам причащатися в дванадцять свята без особливої мотивації – всі ви, мовляв, у цей час недостатні, – забуваючи про те, що Євхаристія є центром християнського життя.

У списку церковних марновірств на особливе місце треба поставити геронтоманію – пошук старців (якщо точноше – віщунів та волхвів), які задовольнили б спрагу духовного рабства, взявши на себе турботу про чужий порятунок. Тим більше, що в сучасності переживаємо сплеск чергового есхатологічного психозу у вигляді «інненізму» та авторитету т.зв. «старців», які протиставляють себе і свою доктрину Церкви та її науці.

Сюди ж можна зарахувати і технофобію – страх перед прогресом. На думку технофобів, комп'ютери, банкомати, стільникові телефони тощо – це «бісвіщина». «Старець», острах перед технікою й ототож-

нення ІНН із «печаткою» антихриста зазвичай ідуть поряд.

Варто згадати ще т.зв. церковний націоналізм. Наприклад, деякі вважають, що не можна читати книги деяких православних богословів тільки під приводом того, що у них – «неслов'янські» прізвища (Керн, Мейєндорф, Шмеман, Блюм), коли у будь-чому незрозумілому бачиться підступ ворогів Православ'я, загнаного в рамки однієї Помісної Церкви. Таким чином, психологія «дрібного крамаря» підмінює соборну свідомість. Не сприймаються навіть незначні відмінності в традиціях між різними парафіями: «...а от у нашій церкві завжди виносять обідні записки на молебень!»

Мені як священникові надзвичайно часто доводиться зіштовхуватися із цілим комплексом марновірств, які можна об'єднати назвою «некрофобія» – острах перед небіжчиками та всім, що з ними пов'язане. Цей первісний магійний страх не має нічого спільного із християнським розумінням смерті.

Люди, що займаються чаклунством, намагаються роздобути воду, в якій омивали небіжчика, або ганчірки, якими йому зв'язували ноги й руки, у марній надії, що ці предмети допоможуть їм у їх темних справах. Не відстає від чаклунів і рідня покійного: після підняття труни вони перевертають табуретки, на яких стояла ця труна, аби на них не сів ніхто з живих. Дзеркала й інші поверхні, що відбивають зображення, завішують, але не для того, щоб у день жалоби не чепуритися, а щоби «не побачити в дзеркалі душу покійного». Зате ніхто не боїться перетворювати поминки у вахханалію.

Звичайно ж, тут перераховано далеко не всі марновірства й забобони, які надійно прописалися в церковному побуті. Не згадано тут ще марновірства, пов'язані із Причастям, – нібито воно є найкращим засобом від хвороб шлунку й підвищує гемоглобін. А те, як «треба» причащатися і що робити до й після цього – тема для окремої статті.

Важливо інше: люди шукають у християнстві якусь магію, життєву користь, не прагнучи очистити свою душу й присвятити своє життя Богові, як того вимагає Церква. Звичайно, у цьому є частка пастирської провини: самі священники часто недостатньо добре пояснюють парафіянам основи православної віри. Але я впевнений, що якщо людина вірить у Христа, то вона прагнутиме якнайглибше й найдокладніше довідатися про свою віру, – подібно як людина, яка щиро любить, бажає знати все про предмет своєї любові. Тому кращі ліки від неправди й оман – це любов до Бога, до Його святого закону й до Церкви як вмістилищу божественної благодаті, а любов ця досягається через покаяння, усвідомлення власної гріховності. Кожному вірному необхідно зрозуміти, що він сам – через свою гріховність – є причиною своїх духовних і життєвих проблем, – він, а не чаклунка, що живе по сусідству. Це усвідомлення своєї гріховності є найнеприємнішим, але водночас і найнеобхіднішим у житті християнина. Саме від цієї неприємності багато хто втікає як від вогню.

Без сумніву, існує велика спокуса перетворити християнство в містичний побутовий придатак, однак насправді християнство – це релігія порятунку. І забувати про це не можна. Сон духу здатний породити ще більші чудовиська, аніж сон розуму.

Ієрей Олександр ПІКАЛЬОВ
<http://pravoslavie.ru/polemika/>

Богові милі чисті серця, а не розкішний одяг

У травні й червні зазвичай діти приступають до першої сповіді й урочистого Святого Причастя. У неділю біля церков – радісні, щебетливі зграйки дітей у білому святковому вбранні. Ця мить незабутня для них і для їхніх батьків. От тільки що збережеться в їхній пам'яті: зовнішні атрибути цього свята чи глибинне духовне переживання?

Так, ми готуємося до цього дня: дбаємо про відеозйомку, фотографа, шиемо на замовлення чи беремо у прокатних пунктах вишукане вбрання, платячи невеликі гроші, запрошуємо до святкового столу гостей. Та чи не забуваємо у цій приземленій метушні про найголовніше, чи не передаємо своїм дітям поверхове, спотворене розуміння цього урочистого дня?

Пригадую, як минулого року напередодні дня Першого Причастя хвилювалася за своє вбрання моя дев'ятирічна донька. «У нас тільки всі й говорять, хто в чому буде одягнений. Мамо, я хочу пишну, відкриту сукню з рукавичками – усі дівчатка в таких будуть».

Жодні аргументи про те, що до Святого Причастя треба приступати у святковому, проте скромному одязі, на мою Марічку не діяли. У цьому віці дуже сильне прагнення дітей «бути, як усі», щоб не гірше, як ровесники... «Але кому ти хочеш сподобатися

більше: ровесникам чи Ісусові?» – запитала я її. І вона замислилася...

Тим часом я вирішила заагітувати батьків випозичити однакове для всіх, спеціально розроблене до Першого Причастя вбрання.

Кілька років тому Фонд св. Володимира ініціював і профінансував для групи дітей, що готувалися Першою Сповіді та Св. Причастя у львівській церкві св. Йосифа, створення демократичного, уніфікованого одягу для першого Причастя, який би поєднував у собі сакральну ідею та національний елемент, був урочистим і скромним водночас. Задум у життя втілила викладачка кафедри моделювання Львівської академії мистецтв п. Оксана Миронович. Згодом при Фонді св. Володимира була створена випозичальня одягу до урочистого Причастя, і білі шати з вкрапленням національних елементів активно стали випозичати групи з інших львівських парафій. Ініціатива фонду знайшла своє продовження і деякі львівські храми започаткували свої випозичальні.

Але, на жаль, мої спроби переконати батьків скористатися такою випозичальною мережею марними: скромність було потрактовано як вбогість і примітивність. А треба, мовляв, щоб дітям надовго запам'яталося, щоб фото були гарними! У підсумку – усі дівчатка були у пишних сукнях з дорослими декольте й оголеними плечима. Це «міні-весільне» вбрання довершували вишукані зачіски й косметика. Не дивно, що діти ревниво-брасіліливо оглядали одне одного; ба, й батьки повсякчас спозирали, чи їхнє чадо вбране незгірш від інших.

Моя Марічка засмучено хилила голову: її вбрання було оригінальним, але не таким блискучим і розкішним, як в інших. Підб'ядьорилася вона лише тоді, коли священик під час проповіді взяв її на руки, щоби показати, що одяг до першого Причастя має бути скромним і відповідним.

Так детально описую свій досвід, щоб показати, який великий вплив ми, батьки, маємо на своїх дітей. Називаючи скромне примітивним, надаючи

перевагу зовнішньому над внутрішньою суттю, ми формуємо таку саму настанову й у своїх дітей. І сумно, коли Перше Причастя перетворюється у своєрідне дефіле, а за розкішним одягом, сліпучими спалахами фотооб'єктивів та різною метушнею губиться глибинна суть Святого Таїнства. Згодом наші діти виростають і Таїнство Подружжя, шлюб також стає для них лише святковим атрибутом, гарною церемонією, що ні до чого не зобов'язує (близько половини вінчаних у церкві пар згодом розлучаються).

Стереотипи зламати важко. Ще важче подолати традиційну для нас «філософію» бути, як усі, не гірше від інших. І в підсумку – «так прийнято» для нас важливіше, аніж євангельські настанови.

Не хотілось би завершувати свої роздуми на сумній ноті. Бо усе ж тішить, що при парафіях львівських храмів з'являються випозичальні одягу до Першого Причастя. А в деяких катехитичних школах (як от при львівській церкві Вознесіння Господнього) навіть проводять для батьків показ такого вбрання, спеціальні бесіди на цю тему.

«Дуже добре, коли до Першого Причастя діти йдуть в однаковому одязі. Тоді їхня увага не відволікається на другорядне, а для дітей із неможливих родин урочиста мить першого Св. Причастя не захмарюється смутком від того, що вони не мають такого багатого одягу, як їхні ровесники із заможних родин», – говорить катехитка катехитичної школи при церкві Христового Вознесіння Галина Лелик. – Ми пошили такий уніфікований одяг за кошт катехитичної школи три роки тому. Більшість батьків схвалюють цей задум, але є й такі, що категорично відмовляються від такого вбрання, вважаючи його «запростим».

Що ж, заборонами чи наполяганням справи не вирішиш – катехитам, учителям і священикам потрібно пробудити як і в дітей, так і в батьків усвідомлення того, що Богові милі чисті серця, а не розкішний одяг.

Люба КІНДРАТОВИЧ

Ігри в «творця»

Час від часу в пресі появляються публікації на тему топування, тобто пересадження генів одних організмів в інші. Можливо не всі мають можливість їх прочитати. Тому, ми вирішили надати можливість нашим читачам ознайомитись із таким матеріалом, та донести інформацію про ту величезну шкоду для людства, яку продукують непродумані, а часом і авантюри, ігри в «творця».

Так свинина, виготовлена на деяких фермах, зненацька придбала незвичну щільність і солодкуватий присмак після того, як у неї трансплантували людські гени. Борці проти генного божевілля запевняють, що людей незабаром зроблять канібалами, тому що за своїми смаковими якостями свинина усе більше наближається до смаку людської плоти. Професор з Іллінойського університету Семюел Епштейн описав сценарій катастрофи, що наближається. Він, зокрема, стверджує, що найближчим часом ігри з генами приведуть до зникнення на планеті численних видів живих організмів, а на людство обрушаться смертельні епідемії.

Найбільше такі продукти поширилися в США. Сьогодні там великі площі засіяно суперрослинами з видозміненими генами. І вже виникли серйозні ускладнення. Адаже після того, як у них вживляють гени тварин, риб чи комах, ці рослини фактично перестають бути рослинами. У що вони перетворюються – годі зрозуміти. Наприклад, у помідори й полуницю були введені гени риб, що живуть у крижаних водах. Мотивувалося це тим, що в той спосіб рослини витримуватимуть заморозки. Однак, при перехресному запиленні пилок зі схрещення з оселедцем помідорів потрапляє на бур'яни, які теж перестають боятися холодів і тепер буйно зеленіють, навіть тоді, коли йде сніг. Через те ж такі перехресне запилення, виведені генетиками стійкі до всіляких шкідників сорти пшениці «поділилися» своїми перевагами з бур'янами, яких тепер

не вражають навіть найсильніші пестициди.

Американським фермерам спочатку було доводило вводити телицям генетично змінений гормон росту, після чого на 25% збільшилися надої, однак у корів почали опухати ноги, і незабаром цілі стада стали непридатними до експлуатації. А крім того, і їх молоко перестало бути молоком – у ньому зненацька з'явився десятикратний надлишок ракотворного гормону.

Секрет виробництва такого молока «добрі» біоінженери із Флориди подарували голодуючій Домініканській Республіці, де, як наслідок, стався спалах захворювань бубонною чумою. Вчені не врахували, що в умовах спеки у винайденому ними молоці починається бурхливий ріст смертоносних бактерій. Таким чином у Домініканській Республіці вже занедужали більше тисячі дітей. Датські вчені прийшли до висновку, що вживання в їжу «продуктів Франкенштейна» приводить до істотного ослаблення імунітету людей. Передбачається, що й недавня епідемія менингіту серед дітей у Великобританії була спровокована «генетичною» соєю, котру використовували для виготовлення всіляких делікатесних продуктів, у тому числі обожнюваних дітьми вафельних бісквітів і молочного шоколаду.

На генетично змінені продукти звалюють провину й за синдром раптової смерті, що вбиває молодих і здорових людей. Так в США вже 5 тисяч чоловік інфіковані бактерією, що викликає синдром за назвою ЕМС. Уже загинули 40 чоловік і 1,5 тисячі залишилися паралізованими. Лікарі встановили, що провинною всьому була генетично змінена бактерія, яка входила в оздоровчу харчову добавку. У людей починалися судороги, параліч м'язів, біль, злазила шкіра, вони втрачали пам'ять. У Великобританії правда про появу в країні «продуктів Франкенштейна» призвела до паніки, і вона наростає з кожним днем. Люди

відмовляються від звичної їжі, не купують молока й рослинного масла, якщо знаходять на упаковці дві небезпечні букви – ГО, котрі означають, що продукт піддався генетичній обробці. Батьки забороняють дітям харчуватися в шкільних їдальнях. Натомість продовольчі компанії вже почали приховувати вміст складників у своїй продукції, котра містить компоненти з видозміненими генами. Активісти влаштовують нальоти на найбільші супермаркети й виявляють небезпечну їжу. Покупці, довідавшись, що в перелік продуктів, котрі вони споживають, входить, наприклад, масло з генетичної сої або томатна паста зі схрещених зі скорпіонами гігантських томатів, оголошують їм бойкот.

Як і раніше, найсміливіші в експериментах – американці, що активно споживають дарунки генної науки. На одній з ферм Айови вирощено рекордний урожай кукурудзи із застосуванням генної технології. Тварини, котрих відгодовували такою кукурудзою, швидко набирали вагу. Але коли люди харчувалися їхнім м'ясом, то в багатьох із них з'явилися очевидні симптоми отруєння, схожі на ті, які спостерігаються від укусу змії. Розслідування привело в лабораторію, де було виведено чудо-насіння. В це насіння генетикам вдалося вживити надзвичайно активний ген, отриманий з отрути гримучої змії. Тепер божевільні учені обіцяють потішити фермерів насінням томатів, величиною як гарбуз, та цвітної капусти, розміром як клумба.

Жителі США швидко перетворюються в мутантів з генними порушеннями – їхні тіла вже з дитинства набувають непропорційних форм, а від тотального ожиріння не можуть позбавити жодні дієти. Насувається генетична катастрофа. Але в країні намагаються про неї не говорити.

За матеріалами закордонної преси
З російської переклав та
опрацював П. ЄВЧИН

3 ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

сестри Вен'ямини,
в миру – Володимири
Марцінковської.
Згромадження Сестер
Пресвятої Родини.

(Продовження, початок у попередніх числах)

Лікар радив нам, щоб ми не тримали вдома грошей, бо всім відомо, що ми зібратися виїжджати і на дорогу мусимо мати гроші.

Гроші ми занесли на пошту, в касу, і мали забрати їх аж тоді, коли вже будемо виїжджати. Так порадив нам начальник пошти.

Всі документи одержали ми 24 серпня 1956 року, а виїхали з приїска Любавінськ 28 серпня, на саме Успення П.Д.М. Якраз у той день машина привезла в магазин товари. Прийшла продавщиця, щоб домовитися з шофером. Шофер був бурят. Ми боялися з ним їхати, але продавщиця запевняла нас, що то чесний чоловік. На поchtі і в конторі записали номер машини і паспорт шофера. Шофер, подивившись, що так все докладно записують, сказав: «Або якихось дуже важних, або дуже люблених людей везу з вашого Любавінська».

Як люди почувли, що ми від'їжджаємо, поприходили з нами прощатися. Зійшлись, мабуть, із цілого приїска, бо було ціле подвір'я.

Заїхала машина, собака вискочив на неї, обнюхав і зіскочив. Ми вложили свої пакуночки. І начальники прийшли з нами прощатися, тільки не було Ігуменова – виїхав у Дарасун. Ми мали ще підписати документ, що не будемо від держави вимагати звороту свого дому, але ми не хотіли таке підписувати і залишили то на сам кінець. Комендант не сподівався, що ми так скоро вийдемо. Попрощавшись зі всіми, ми мали вже вилізти на машину. Собака нас обнюхав і заскавулів – немов також прощався. Поки ми сідали на машину, всі на прощання махали нам руками, а собака злегка скавулів. Ми виїхали. А собака пішов хто-зна куди і ніхто більше його не бачив. Так нам написали сусіди і пані Віра.

Шофер виявився справді чесним чоловіком. Завіз нас на станцію Дарасун, де нас чекав вже о. Юрій, якому ще раніше дали телеграму, що виїхали. О. Юрій поміг нам вислати наші речі, і ми поїхали в Читу. Тут о. Юрій знайшов нам місце переспатися, а сам пішов зайняти чергу за білетами.

За п'ять днів одержали білети, о. Юрій нас відпровадив на поїзд, поблагословив, і ми поїхали додому – 5-го вересня 1956 року (Впр. о. ігумен Грень вернув 21 червня 1956 року по амністії, в неділю сліпородженого).

В поїздах було сильне переповнення – багато людей вертикалі додому з тюрем і висилки, так що дорога була досить прикра, а головне – погане сполучення. Доїхали до Києва – тут треба було компостувати білети. Черга велика, а тут ще якась загранична делегація приїхала, людей не впускають на вокзал, бо в них дуже нужденний вигляд.

В Києві ми просиділи три дні і врешті виїхали до Львова. Приїхали ввечері, на Різдво Матері Божої. Зустріли нас сестри Альфонса, Йосифа, Рафаїла, Симеона і Тереня.

Ми були дуже вимучені подорожжю, в дорозі майже не спали – не було можливості; та і люди їхали всякі, було страшно і небезпечно – краді мало не з-під рук. Від перевтоми попухли, тому с. Андрея вирішила у Львові відпочити, дещо довідатися, як далі влаштувати своє життя і духовно набрати сили. Відвідали Впр. о. Готру і Впр. о. Шипітку, що вже повернули. Були в костелі кілька разів.

Відпочивши, виїхали до Долини, куди вислали свої речі. В Долині нас зустріли всі сестри, а також о. Ігнатій, що одержав листа від брата, що ми виїхали. Зараз відправили Службу Божу з виставленням Найсвятіших Тайн, відспівали «Тебе, Бога, хвалим». Опісля – спільна вечеря. Ми раділи, що вже вдома, на Україні, але і журились, бо вже у Львові нам казали, що не прописують, а відсилають, звідки приїхали.

Отже, ми почали старатися о прописку. Цілий місяць їздили поміж сестер по домах шукати підтримки і прописки, але, на жаль, не знайшли нікого, щоб нам допоміг. С. Климента сказала вразно: «Андрейцю, хоч тебе люблю, а тобі в прописці нічого не можу допомогти, шукай, кого знаєш!» С. Андрея заплакала і каже до мене: «Якщо ваша родина відкаже, треба вертати знову в Сибір!»

(Продовження у наступному числі)

ВІТАЄМО
ІМ'Я П. МАРІЮ ЗАБЛОЦЬКУ
З ПРИСВОЄННЯМ ЇЇ
ВИСОКОГО ЗВАННЯ МАТИ-ГЕРОЇНІ.
ХАЙ ВСЕМИЛОСТИВИЙ ГОСПОДЬ ШЕДРО БЛАГОСЛОВИТЬ РОДИНУ
О. ТЕОДОРА ЗАБЛОЦЬКОГО І ДОПОМАГАЄ ЦЬОМУ СВЯЩЕНИЧОМУ ПОДРУЖЖЮ РОСТИТИ І
ВИХОВУВАТИ СВОЇХ ДІТЕЙ
У ДОБРОМУ ЗДОРОВ'Ю І В ДУШЕВНІЙ РАДОСТІ НА СЛАВУ БОЖУ.
+ ІГОР

Львівське Музично-богословське училище

запрошує на навчання юнаків і дівчат на базі повної загальної середньої освіти

за спеціальністю: **бас, регент церковного хоруг, кажехнїк**

Термін навчання - 3 роки Форма навчання - денна.

Зарахування на навчання здійснюється на підставі документу про освіту та скерування параха. При здачі документів з атестатами проводиться співбесіда та перевірка музичних здібностей.

Документи приймаються: з 15 червня до 05 липня

До заяви на ім'я директора потрібно додати:

скерування-характеристику параха;

документ про освіту (оригінал);

медичну довідку (ф. 086-ч);

3 фотокартки розміром 3x4;

довідку про хрещення (копія).

Турботливим училище студентів не забезпечує.

Адреса училища: м. Львів -17 вул. Вахнянина, 29 тел. (80322) 75 90 57

(Плоцянка, Центр творчості дітей та юнацтва Талмичини)

Радіо «ВОСКРЕСІННЯ»

у щоденних випусках: інтерв'ю з греко-католицькими, римо-католицькими та православними єпископами і священниками, відомими релігійними та суспільними діячами, репортажі з непересічних подій життя Церкви.

Духовні повчання, розповіді про візантійський та латинський церковні обряди. Святі Тайни, радіоверсії сучасних богословських праць розповіді про мистецтво іконопису, сакральну архітектуру; церковний спів, музику і т.д. слухайте радіо «Воскресіння»

**Перша програма
Українського радіо
(89.7 МГц Львів) Радіо
«ЗАХІДНА СТОЛИЦЯ»**

(Львівська радіотрансляційна мережа)

**Середа 14.40 год.
Субота 15.40 год.
Неділя 8.40 год.**

**Всеукраїнська
радіотрансляційна мережа,
понад 90 передавачів
у діапазоні УКХ, СХ)**

**Понеділок 21.30 год.
Вівторок 21.30 год.
Четвер 22.30 год.
П'ятниця 22.30 год.**

**Радіо «Еко-FM»
Щодня 7.00 год.**

Відвідайте нашу сторінку у мережі інтернет: звукові файли, фоторепортажі, тексти інтерв'ю, розклад передач, відео, архівні матеріали. контакти: <http://www.rg.lviv.ua/>

Наша адреса: вул. Євгена Озаркевича, 4,
м. Львів, 79016, Україна Тел.: +380322 74-23-03. факс: +38032 297-08

Узалежнежм присвячується

Видавництво «Свічадо» з певністю веде перед у висвітленні анти-алкогольної тематики. Минулого року світ побачила книга Б. Гамільтона «Початок в АА життя у тверез-

зості» в перекладі Ю. Кирика. Нині ж вийшла авторська книга Юрія Кирика «Алкоголь: Як вирватися із зачарованого кола». Це перший в Україні художньо-публіцистичний твір українського автора присвячений не лише узалежненим від диявольського тронку, а передовсім їхньому найближчому оточенню – рідним та близьким узалежненої людини. Й не дарма – в Україні узалежнених алкоголем близько мільйона осіб на офіційному обліку, на орбіті кожного узалеженого – не менше десяти супутників. Це близькі, знайомі співробітники. На жаль, ці люди у переважній більшості не усвідомлюють, з якою важкою й підступною хворобою мають справу. Не підозрюють, що їм також потрібна підтримка й допомога, бо вони – співузалежені.

Мета книжки – допомогти розпізнати у близькій людині важку недугу. Подано конкретні практичні поради, як діяти у тій чи іншій ситуації, бо алкоголізм є хворобою тіла, розуму й душі.

Вітаємо ювілярів

Святкують ювілеї:

у травні

2 5ліття священства – о. Зіновій Павлиш (9 . 0 5)
1 5ліття священства – о. Орест Фредина (1 6 . 0 5)
1 5ліття священства – о. Дмитро Черкас (1 6 . 0 5)
1 0ліття священства – о. Роман Таламай (2 3 . 0 5)
5-ліття священства – о. Андрій Нагірняк (6.05)

6 5ліття уродин – о. Володимир Мазур (3 1 . 0 5)
6 0ліття уродин – о. Михайло Яцишин (1 2 . 0 5)
4 5ліття уродин – о. Іван Нижник (1 8 . 0 5)
4 0ліття уродин – о. Орест Мельник (5 . 0 5)
4 0ліття уродин – о. Ігор Хмурик (5 . 0 5)
3 5ліття уродин – о. Сергій Стесенко (2 7 . 0 5)

у червні

25-ліття священства – о. Євген Снеда (10.06)
2 5ліття священства – о. Іван Залуцький (1 1 . 0 6)
25-ліття священства – о. Богдан Козут (2 2 . 0 6)
15-ліття священства – о. Микола Кузьмич (1 6 . 0 6)

7 0ліття уродин – о. Богдан Сук (1 . 0 6)
7 0ліття уродин – о. Ростислав Процюк (3 0 . 0 6)
6 5ліття уродин – о. Микола Кузьмич (4 . 0 6)
5 0ліття уродин – о. Богдан Радюк (3 0 . 0 6)
4 0ліття уродин – о. Валерій Лозинський (1 . 0 6)

у липні

4 5ліття священства – о. Михайло Пастернак (9 . 0 7)
15-ліття священства – о. Іван Галімурка (7 . 0 7)
15-ліття священства – о. Богдан Ігнатисько (7.07)
15-ліття священства – о. Євген Бойко (7 . 0 7)
1 5ліття священства – о. Олексій Хілінський (7 . 0 7)
1 5ліття священства – о. Ігор Берко (1 3 . 0 7)
10-ліття священства – о. Андрій Мацьків (2 8 . 0 7)
1 0ліття священства – о. Зіновій Терещак (2 8 . 0 7)

4 0ліття уродин – о. Федір Романишин (2 1 . 0 7)
35-ліття уродин – о. Олексій Коростіль (2 0 . 0 7)

у серпні

25-ліття священства – о. Мирослав Гладяк (30.08)
10-ліття священства – о. Юрій Хамуляк (28.08)

55-ліття уродин – о. Михайло Писко (15.08)
50-ліття уродин – о. Дмитро Майкут (18.08)
50-ліття уродин – о. Степан Антонюк (20.08)
40-ліття уродин – о. Орест Чекан (10.08)
30-ліття уродин – о. Ігор Бойко (6.08)

Висловляю щире співчуття
АДМІНІСТРАТОРУ ХРАМУ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО С. ХОРОСНО
О. ІГОРЮ НАДОЛЬСЬКОМУ
ТА ЙОГО РОДИНІ
З ПРИВОДУ СМЕРТІ ДРУЖИНИ
ЛЮБИ.

ХАЙ ВСЕМИЛОСТИВИЙ ГОСПОДЬ УПОКОЇТЬ ЇЇ ДУШУ, А ЗАЖУРЕНИМ ЧОЛОВІКОВІ
ТА РОДИНІ ПОДАСТЬ УТІХУ ТА РОЗРАДУ.
МОЛЮСЯ ЗА УПОКІЙ ДУШІ УСПОШОЇ І ПОРУЧАЮ ЇЇ ОПІЦІ
ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

+ ІГОР

Увага!

**Наступний номер газети «Мета»
вийде
у вересні**

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
заступник головного редактора:
о. Тарас КРУПАЧ,
літературний редактор: Святослав СМУК,
технічний редактор: В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Друк: Друкарня газети «Армія України»
Тираж: 5000 Замовл.